

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

15. ŘÍJNA 2006

Z obsahu:

Nevěřící Tomáš

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. září 2006
- strana 2 -

Papež Benedikt XVI.

panu Josefu Vlčkovi
- strana 4 -

Stačí několik „kapek“ Panny Marie

Richard Borgman se po
25 letech činnosti jako
evangelický pastor stává
katolickým misionářem
- strana 6 -

Poselství papeže

Benedikta XVI.
k Misijní neděli 2006
- strana 8 -

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 22. října 2006

- strana 9 -

„Josefe, přicházím jako prorok!“

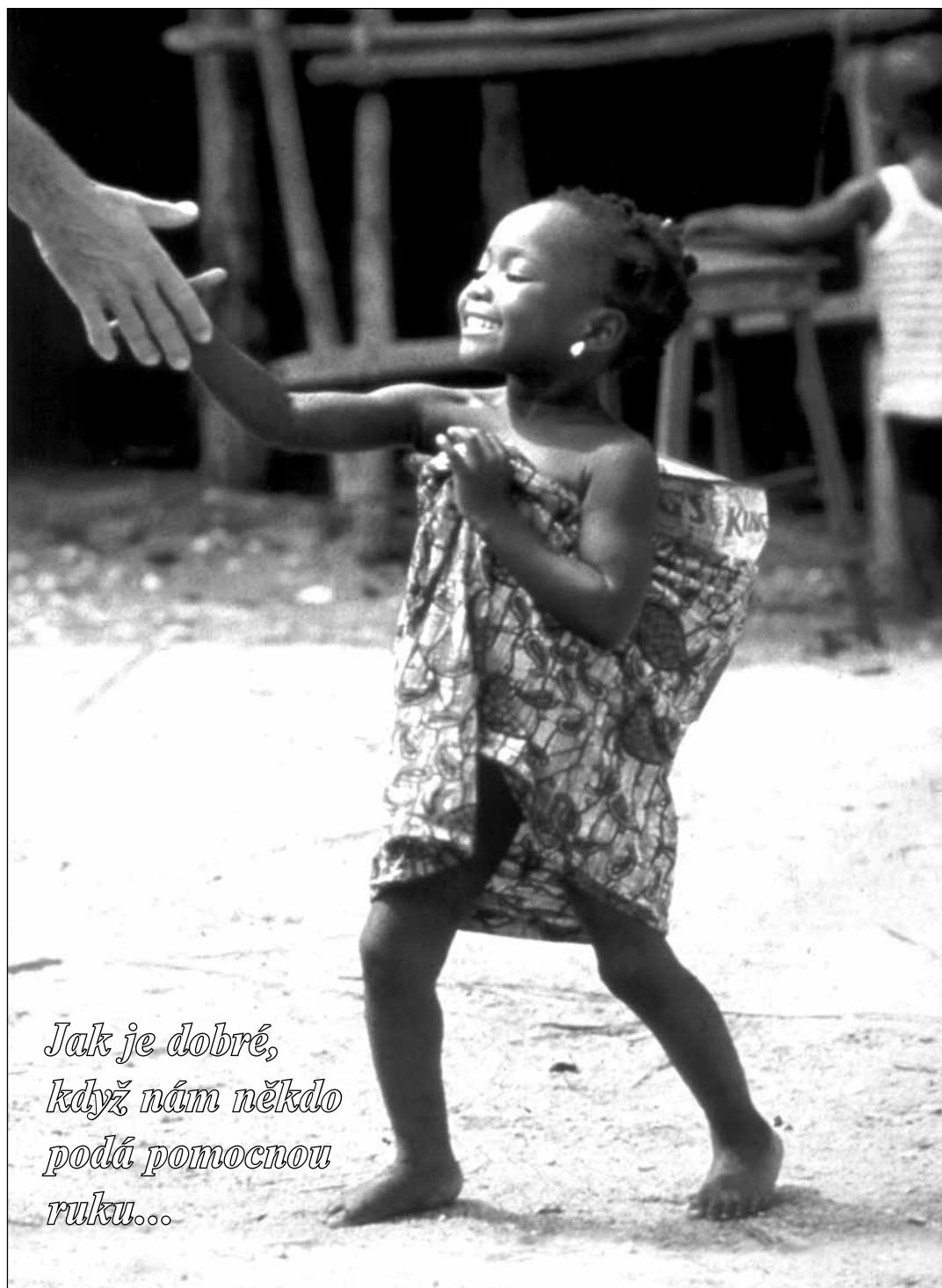
Joachim kardinál Meisner
- strana 10 -

Milostný příběh s Bohem

Biskup Andreas Laun
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (76)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Jak je dobré,
když nám někdo
podá pomocnou
ruku...*

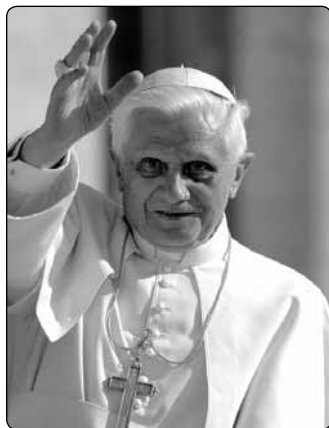
V dalším našem setkání s dvanácti apoštolů, které si vyvolil sám Ježíš, věnujeme dnes pozornost Tomášovi. Je vždy uveden ve čtyřech seznamech sestavených v Novém zákoně, v těch prvních třech v evangeliích je umístěn vedle Matouše (srov. Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,18), zatímco ve Skutcích apoštolů se nachází vedle Filipa (srov. Sk 1,13). Jeho jméno pochází z hebrejského kořene ta'am, což znamená bliželec, jeden z dvojčat. A opravdu Janovo evangelium ho několikrát nazývá Didymos (srov. Jan 11,16; 20,24; 21,2), což v řečtině znamená právě bliželec. Není známo, proč je takto nazýván.

Bezvýhradné následování Krista

Především čtvrté evangelium nám nabízí některé zprávy, které vykreslují některé významné rysy jeho osobnosti. První se týká výzvy, kterou učinil ostatním apoštolům, když se Ježíš v jednom z kritických okamžiků svého života rozhodne jít do Betánie, aby vzkřísil Lazara, a přiblíží se tak nebezpečně k Jeruzalému (srov. Mk 10,31). Při té příležitosti řekl Tomáš svým spoluúčedníkům: *Pojďme i my, ať zemřeme s ním (Jan 11,16)*. Tato jeho rozhodnost v následování Krista je opravdu příkladná a nabízí nám vzácné poučení: odhaluje naprostou připravenost patřit k Ježíši až do té míry, že spojuje svůj osud s jeho osudem a chce s ním sdílet i krajní zkoušku smrti. Je to opravdu nejdůležitější věc – neoddělit se nikdy od Ježíše. Ostatně, když evangelium používá slovo „následovat“, znamená to, že kamkoliv se obrátí On, tam má jít i jeho učedník. Tak je křesťanský život definován jako život s Ježíšem Kristem, život, který má probíhat spolu s ním. Svátý Pavel píše něco obdobného, když takto ujišťuje Korintské křesťany: *Vy jste v našem srdci, abychom spolu žili a spolu zemřeli (2 Kor 7,3)*.

Nevěřící Tomáš

To, co se osvědčilo mezi apoštolem a jeho křesťany, má obdobně platit v první řadě o vztahu mezi křesťany a samotným Je-

žíšem: spolu zemřít, spolu žít, být v jeho srdci, tak jako On je v našem srdci.

Odvážně proti pochybnosti

Druhé vystoupení Tomášovo je zaznamenáno při Poslední večeři. Když Ježíš v předpovědi svého bezprostředního odchodu oznamuje, že odchází, aby připravil učedníkům místo, aby i oni byli tam, kde je on, upřesňuje: *Cestu, kam já jdu,*

znáte (Jan 14,4). Tu Tomáš vystoupí a řekne: *Pane, nevíme, kam jdeš, jak můžeme znát cestu? (Jan 14,5)*. Ve skutečnosti tímto výrokem se staví spíše na nižší úroveň chápání. Ale tato jeho slova poskytují Ježíši příležitost, aby pronesl slavnou definici: *Já jsem cesta, pravda a život (Jan 14,6)*. Toto odhalení je adresované v první řadě Tomášovi, ale platí nám všem a pro všechny časy. Pokaždé, když slyšíme nebo čteme tato slova, můžeme se v myšlenkách postavit po bok Tomášovi a představit si, že Pán mluví také s námi, tak jako mluví s ním. Současně jeho otázka uděluje také nám právo, tak říkajíc, žádat od Ježíše vysvětlení. My ho často nechápeme. Mějme odvahu říct: nerozumím ti, Pane, vyslechni mě, pomoz mi pochopit. Tím způsobem, s touto upřímností, která je pravým způsobem modlitby, rozhovoru s Ježíšem, zakusíme, jak malá je naše kapacita chápání, a současně si osvojujeme chování vedené důvěrou k Tomu, od něhož očekáváme světlo a sílu a který je schopen nám je dát.

EDITORIAL

Misijní neděle 22. října nám dává příležitost k vážnému zamyšlení. Je to připomínka nejdůležitějšího úkolu, který nám Pán uložil před svým odchodem k Otci. Přínejmenším jistě přispějeme podle svých možností na misijní dílo a tento svůj hmotný dar doprovodíme modlitbou za hlasatele evangelia i za ty, kterým je adresováno. Modlitba bývá tím vroucnější a tím naléhavější, čím hlouběji prožíváme potřebu, s níž se obracíme s důvěrou k Bohu. A naše modlitba je tím účinnější, čím důsledněji odstraníme ty překážky jejího vyslyše-

ní, které jsou na naší straně, ať už jsou to naše vlastní viny, o jejichž odpuštění zatím dostatečně neprosíme, nebo jsou to naše odpuštění, která jsme my dlužní těm druhým. Proto by misijní neděle velice podpořilo, kdyby ji předcházela neděle našeho velkého zpytování svědomí a pokání za všechna minulá a přítomná provinění, která jsou na škodu misijního poslání.

Kdo byl před čtyřiceti lety osobně svědkem velkého optimismu, s jakým se ve jménu nové otevřenosti světu hledělo budoucnosti vstříc, nemůže

Pokračování na str. 5

Tomáš nevěřící

Velmi známá a dokonce přislovná je scéna nevěřícího Tomáše, která se stala osmý den po Velikonocích. V první chvíli nevěřil, že se Ježíš zjevil v jeho nepřítomnosti, a řekl: *Dokud nevidím na jeho rukou jizvy po hřeběch a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, nevěřím (Jan 20,25)*. Z těchto slov se v podstatě vynořuje přesvědčení, že Ježíše lze nyní rozpoznat nejen podle vzezření, ale také podle ran. Tomáš má za to, že rozlišovací znaky Ježíšovy identity jsou především jeho rány, ve kterých zjevuje, do jaké míry nás miloval. V tom se apoštol nemýlí. Jak víme, po osmi dnech se Ježíš objeví uprostřed apoštolů a Tomáš je tentokrát přítomen. A Ježíš ho vyzve: *Vlož sem prst a podívej se na moje ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku, a nebuď nevěřící, ale věřící (Jan 20,27)*. Tomáš reaguje nejslavnějším vyznáním celého Nového zákona: *Pán můj a Bůh můj! (Jan 20,28)*. Toto místo komentuje svátý Augustin: Tomáš „viděl a dotýkal se člověka, ale vyznal svou víru v Boha, kterého neviděl ani se ho nedotýkal. Ale když viděl a dotýkal se, přimělo ho to, aby uvěřil v toho, o kterém až do této chvíle pochyboval“ (In Iohann. 121,5). Evangelista pokračuje posledními slovy Ježíše k Tomášovi: *Protože jsi viděl, uvěřils: blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili (Jan 20,29)*. Tato věta se může také převést do přítomného času: „Blahoslavení, kteří nevidí, a přece věří.“ V každém případě zde Ježíš vyslovuje základní princip pro křesťany, kteří přijdou po Tomášovi, tedy pro nás všechny. Je zajímavé pozorovat, jak jiný Tomáš, velký středověký teolog z Akvina, přiřazuje k této formulaci blahoslavenství onu zdánlivě opačnou, kterou uvádí Lukáš: *Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte (Lk 10,23)*. Ale Akvinský komentuje: „Má mnohem větší zásluhu

Pokračování na str. 12

Následování Krista

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Mnozí první budou poslední
a poslední první.*

Nepocítil jsi někdy ve svém srdci touhu překročit práh průměrnosti a přiblížit se Bohu více než jen pouhým respektováním příkazů Desatera? Za takovou touhou se skrývá hlas božského Mistra, který zve vyvolené duše do své blízkosti. Cítíš-li v duši alespoň náznak podobného přání, zanechej nyní všeho a odeber se za Ježíšem. Můžeš se připojit k mládenci, který za Pánem přichází z daleka právě s takovou tužbou. Můžeš využít tuto příležitost a sledovat, jak klíčí křehká květina povolání k zasvěcenému životu.

Pozoruj mládence, s jakou důvěrou a úctou pokleká u Ježíšových nohou. Je nesmírně potěšen, že se mu dostává přijetí od Mistra, o kterém je přesvědčen, že je *dobrý* a vzor dokonalosti. Vyznej i ty z upřímného srdce svou radost a vděčnost z toho, že nám Otec na svém vtěleném Slovu ukazuje, o jakém člověku snil, když mu v ráji vdechl dech života. Co může být ušlechtilějšího a lepšího, než touha stát se mu podobný a *být dobrý*?

Mládenec přichází s důležitým dotazem: *Co mám dělat?* Kladeš také někdy svému Pánu takovou otázku? Kdo se chce opravdu zalíbit Bohu, nemůže spoléhat jen na své vlastní zdání, ale musí se snažit, aby se opravdu dověděl, co od něho Bůh očekává. Může se stát, že při první Ježíšově odpovědi pocítíš určité zklamání. Pán opravdu nežadá více než zachovávání daných příkazání. Jestliže se však nechceš spokojit jen s tím, co stanoví Boží zákon, nabídní Pánu svou ochotu a připravenost uposlechnout nejen příkazání, ale přijmout i jeho radu. Jistě mu tím způsobíš radost a On ti to dá najevo tím, že *pohlédne na tebe s láskou*.

Z tohoto pohledu poznáváš, jak to těší jeho Srdce, když se setkává s duší, která je připravena vyhovět mu i v tom, co tak velice miluje, ale k čemu nemůže nikoho zavazovat ani nutit. Načerpej z tohoto láskyplného pohledu tolik důvěry, touhy a síly, abys neváhal přijmout jeho radu, ať už se bude týkat čehokoliv. Uvědom si, že to nebude nic jiného, než jeho nesmírná láska k tobě, která ti odhalí, *co ti ještě schází*.

„*Jdi a prodej všechno, co máš!* V tvém srdci zbylo velmi málo místa. Je mnoho věcí, které tě poutají k sobě i k zemi. Zdá se ti, že by ses

bez nich neobešel, chyběly by ti tvé obvyklé radůstky? Budeš-li na nich stále lpět, nezbude u tebe pro mne dost místa. *Jdi, prodej všechno*. Neříkal bych ti to, ale žádals mě o radu. Věř mi, je to moje **nejlepší rada**.“

Co se to stalo s mláďencem? S takovou láskou a touhou spěchal za Ježíšem, a nyní vstává a odchází se svěšenou hlavou. Rada, kterou chtěl slyšet, ho nakonec šokovala. *Měl totiž mnoho majetku*. Pán ho provází pohledem se stejnou láskou, kterou však odcházející již nevnímá. Představa, že by se měl rozloučit se vším svým jméním, ho tak zarmoutila, že udusila všechny jeho vznešené tužby. Jak to bude s tebou? Poklekneš k Ježíšovým nohám místo něho, nebo také odejdeš, abys zklamal Pána svým zklamáním? Dříve než se rozhodneš, vyslechni si Ježíšova varovná slova. Bohatství a lpění na majetku může ohrozit nejen cestu k dokonalosti, ale může se stát vážnou překážkou i na cestě k věčné spáse. *Běda vám, boháčů, už máte své potěšení.*⁽¹⁾ *Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*⁽²⁾ Uvědomuješ si, komu vlastně sloužíš?

Nepoddávej se smutku. Nezačinej přemýšlet o tom, jak velké a vzácné je ti všechno to, co bys měl pro Pána opustit, nýbrž věnuj pozornost tomu, jak vznešené a krásné je to, co ti Ježíš svou radou nabízí. Rozhlédni se po družině, která Pána provází. Jsi ve společnosti mužů, kteří *opustili všechno a šli za Ježíšem*. Využij té příležitosti a promluv si s Petrem a Ondřejem, Jakubem, Janem, Filipem i někdejším bankéřem Matoušem. Zeptej se jich, zda jim za ta léta, co chodí s Ježíšem jako chudí, někdy něco scházelo. Ježíš neslibuje do prázdna. Na svých věrných ti ukáže, jak se jeho slova naplňují. Jejich rodina bude nejen stokrát, ale více než tisíckrát větší než ta, kterou opustí. Není to úžasné?

Ale ty přece nejdeš za Ježíšem, abys počítal, co ti to vynesou. Řekni mu otevřeně: „*Pane, děkuji ti, že se dokonale staráš o ty, kteří jdou za tebou.*“ Vypočítej mu s upřímností všechny věci, které zatím poutají tvoje srdce a tvoji mysl natolik, že nemáš dosti sil, abys dal přednost jemu, a ptej se: *Mistře, co mám dělat?* Ptej se ho tak nejen dnes, ale i zítra, ptej se každý den. Připoj svou prosbu: *Pane, dej mi ducha moudrosti, ať nesrovnávám s Tebou to, co je trocha pisku a co lze počítat za bláto*. Pomáhej mi, abys byl pro mě mezi vším nikoliv *posledním*, ale jednou *provždy prvním*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 6,24; ⁽²⁾ Mt 6,24

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny, a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška pisku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem jí mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud nad nejnvtitnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před ním mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš příkazání: ‚Nebaziješ, nezczizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!‘“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

Papež Benedikt XVI. panu Josefu Vlčkovi

Na závěr slavnostní poutní bohoslužby v katedrále svatého Václava v Olomouci 28. září 2006 předal olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner panu Josefu Vlčkovi jako výraz ocenění jeho celoživotního díla a práce pro katolickou církev zvláštní papežské vyznamenání: Svatý otec Benedikt XVI. jej dekretem vydaným 22. července 2006 jmenoval Cavaliere (rytířem) Řádu svatého Silvestra papeže („...Equitem Ordinis Sancti Silvestri Papae eligimus, facimus ac renuntiamus“).

Pan Josef Vlček se narodil 6. června 1920. Jeho duchovní formace má své počátky v salesiánském ústavě ve Fryštáku u Zlína a pak v noviciátě ve Svätom Beňadiku nad Hronom, kam nastoupil se záměrem stát se řeholním knězem-salesiánem. Na prorocké doporučení ctihodného sluhy Božího Dona Ignáce Stuchlého se vrátil domů, dokončil gymnázium v Ostravě a jako laik se dal plně do služeb katolické církve. V krátkém období mezi dvěma totalitami se zasazoval s velkou horlivostí o obnovu církevního školství, které aktivně hájil proti záměrům komunistů prosadit jednotnou a pouze státní školu. Rozšířil také vydavatelskou a nakladatelskou činnost Matice cyrilometodějské. Jeho angažovaná vnitrocírkevní aktivita samozřejmě neunikla pozornosti komunistických mocipánů. Nejen proto divu, že v rámci velkého politického tažení proti katolické církvi v padesátých letech zařadil státní žalobce mezi vlastizrádce i Josefa Vlčka a stranické vedení odsouhlasilo návrh STB a prokurátora Čížka na trest smrti. Byl umístěn v cele na oddělení čekatelů na „provaz“. V důsledku zahraničního tlaku byl však nakonec trest smrti změněn na 21 let žaláře, který odsouzený strávil v Ruzyňi, v Leopoldově a v jáchymovských uranových dolech. Deset let čekala manželka s dcerou na jeho návrat domů.

Po předčasném propuštění (před pařížským kongresem) se vrátil s podlomeným zdravím, ale ihned neotřesen pokračoval ve své angažovanosti ve velké důvěře v Boha, ochranu Panny Marie Pomocnice a přimluvu svého

křestního patrona svatého Josefa. V krátkém období uvolnění v roce 1968 se nemalou měrou přičinil o obnovení Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci. Jeho širokého rozhledu si církevní hierarchie velice vážila. V následující době normalizace se mu nevyhnula komunistická perzekuce, která ho opět poslala nezákonně do vězení. V r. 1997 byl zatčen pro vydávání a šíření samizdatů. Cyklostylym rozmnožil např. tzv. „Medův katechismus“ – katechismus, který zpracoval salesián P. Oldřich Med a který biskupové a ordináři Čech a Moravy schválili; režim

jej však nepovolil oficiálně vydat – k vydání došlo až po několika letech právě pod vlivem negativního ohlasu doma i v zahraničí na věznění těch, kteří se snažili dát katechetům a rodičům do rukou pomůcku k náboženské výuce a výchově.

Po listopadu 1989 ihned obnovil za podpory kardinála Tomáška činnost Matice cyrilometodějské. Vybuďoval tiskárnu, nakladatelství i knihkupectví. Matice pod jeho vedením nikdy nesledovala a nesleduje komerční zájmy, nýbrž bez ohledu na překážky a protivenství slouží věrně církvi, pravdě a věřícím.

Olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner předává panu Josefu Vlčkovi zvláštní papežské vyznamenání – Řád svatého Silvestra papeže

Vítězství přišlo v životě mých milovaných synů zasvěcených mému Neposkrvněnému Srdci. Jejich počet roste den ze dne. Hledíte v nich přibývá světla, lásky, věrnosti a svatosti a hrdinného svědectví evangelium. Přes jejich maličkost září v nich mé světlo. Mnou vedeni a vychovávaní budou novými apoštoly obnovy celé církve. Jsou v srdci církve a vaší nebeské Matky. (Modrá kniha, 5. 8. 1978)

Nebojte se, apoštolové mého Neposkrvněného Srdce, přemilí synové vaší nebeské Matky. Pod vedením Ježíšova Náměstka jděte do všech končin země a rozšiřujte světlo, které vychází z mého Srdce. (Modrá kniha, 1.-7. 7. 1979)

Josef Vlček, Cavaliere Řádu svatého Silvestra papeže

Na mezinárodních exerciciích Mariánského kněžského hnutí v Itálii, kterých se téměř každý rok zúčastňuje jako sekretář MKH pro ČR, se v r. 1993 po jedné meditaci zrodila myšlenka založit týdeník, který by šířil „la Luce della Madonna“ (Světlo Panny Marie). Tak vznikl časopis „Světlo“, který se snaží obnovovat úctu k Panně Marii a věrnost papeži (ohlas výchovy ve škole Dona Boska!). Tak můžete pravidelně v každém čísle číst projevy Sv. otce, jeho katecheze a zprávy z Vatikánu. Jan Pavel II. dostával občas Světlo prostřednictvím našich přátel, četl je a ocenil: „Bardzo potrzebne!“

Trampoty a kříže ho však navštěvují dále. Jedním z nich byla velká povodeň v roce 1997, která těžce postihla jeho dům a rodinu a připravila ho mezi jiným nenávratně o osobní archiv a velkou část vzácné knihovny.

Pan Josef Vlček si ani přes svůj vysoký věk a velké zdravotní těžkosti nedopřává oddechu a neúnavně jako předseda Matice cyrilometodějské vytrvale pracuje na poli, které mu Pán svěřil.

K papežskému vyznamenání mu srdečně blahopřeje redakce Světla a spolupracovníci v Matici cyrilometodějské.

-lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

nevidět, že se mnohá velká očekávání nejen nesplnila, ale že podmínky pro šíření evangelia se ve světě naopak namnoze ještě zhoršily. Porovnáme-li současný stav se situací a vyhlídkami misijní činnosti z první poloviny dvacátého století, jak je např. ve svých knihách popisuje profesor dr. Johannes Beckmann SMB (1901–1971), udivuje nás, kolik nových těžkostí a překážek pro šíření radostné zvěsti Ježíšova evangelia se vynořuje proti všemu očekávání právě od druhé poloviny dvacátého století. Je jistě možné to odůvodnit celkovou změnou situace ve světě. Tato nepříznivá situace ve světě však nespada z nebe. Je výsledkem dlouhodobého vývoje, na kterém se křesťanství již dva tisíce let rozhodujícím způsobem podílí tím, jak plní nebo také neplní své poslání. Situaci bychom mohli přirovnat k zahradníkovi, který si stěžuje na problémy, které mu působí rozbujelý agresivní plevel, ale zapomíná při tom, nakolik si tuto situaci zavinil sám, když mu dříve umožnil, aby se všude zahnížil a zakořenil. Ježíšova charakteristika příjemců Rozsévačova semena zřejmě neplatí jen o jednotlivcích, ale i o celých národech a světadílech.

Evropě, odkud odešlo tolik hlasatelů evangelia, je dnes zatěžko přiznat se ke svým křesťanským kořenům, zato se tak hrdě hlásí k dědictví tzv. Velké francouzské revoluce. Přitom nechce vidět, že si její obraz po dvou staletích až neuvěřitelně idealizuje. Revoluční vymoženosti vytoužené svobody, rovnosti a bratrství nejen že byly prosazovány způsobem svrchovaně nebratrským a krutým, ale vyústily do sociální skutečnosti, ve které se nakonec stala samozřejmostí ještě daleko větší míra nerovnosti a bezcitnosti, než tomu bylo před revolucí.

Revoluce vždy vyrukovaly s neúprosným bojem proti Círk-

vi, protože ji chápaly jako svoji největší konkurenci, a v tom je jistě kus pravdy. Budeme-li upřímní, musíme připustit, že se vlastně pokoušely čistě lidskými silami a prostředky prosadit a uskutečnit to, co v předchozích osmnácti staletích uskutečněno nebylo. Nejdůležitějším posláním evangelizace vždy bylo a zůstává šířit s vírou v Ježíše Krista i konkrétní a praktickou lásku k bližním, která má najít svou podobu ve společnosti, v níž je domovem sociální spravedlnost a společné blaho. Ideál rovnosti a bratrství není tedy vynález revoluce, ale zásadou evangelia. Není však možné je uskutečňovat silou, nýbrž návratem k původnímu obrazu člověka.

První křesťanská obec, popisovaná ve Skutcích apoštolů, tento obraz člověka tak chápala a prožívala, že cítila naprosto spontánní potřebu překonávat aktivně bolestné sociální rozdíly. Bez jakéhokoliv přinucení pokládala hmotné i duchovní statky za poklad určený všem a hromadění bohatství pokládala za největší překážku a pokušení. Ovšem – jak se ukázalo – hlásat a praktikovat toto poselství v prostředí, kde panují velké sociální rozdíly, naráželo již v samotných počátcích na obtíže, jak nám dokládá list sv. Jakuba. Autor listu trefil hřebík na hlavičku, když kárá bohaté, kteří se uprostřed křesťanského společenství často chovají bezcitně a pyšně, a těm, kteří by je za to měli kárat, vytýká, že se naopak k bohatým chovají často podlézavě a tak je v jejich způsobech ještě utvrzují. To, co se v Jakubově listu projevuje jako by v zárodku, to v průběhu dějin může narůstat až do neúnosných rozměrů a také se to skutečně stalo.

Velké sociální otřesy a zvraty, spojené s útoky proti Církvi, francouzským převratem počínaje, musíme tedy volky nevolky vnímat také jako důsledek nedo-

statečného naplnění onoho misijního poslání, které nám bylo svěřeno od Pána.

Po tolika staletích, kdy by měl svět v křesťanských zemích nacházet dostatečně výmluvné, názorné příklady toho, co znamená společnost uspořádaná podle evangelia, stalo se dnes křesťanství mimo Evropu předmětem odmítání a dokonce nenávisti právě proto, že je spojováno se současným způsobem života západní společnosti. Toto odmítání výrazně zesílilo především v muslimském světě, ale odtud přešlo už i do oblastí hinduismu a buddhismu.

Evropa již dlouho nestaví na křesťanských základech, ale na různých obměnách praktického sobeckého materialismu. Jak správně říká řezenský biskup Müller, „všechny filozofické, ideologické a politické návrhy humanismu bez Boha, 18. stoletím počínaje, v Evropě ztroskotaly. Pyšné nástupy do doby, ve které měla všechno řídit jen lidská vůle po moci a kdy jen lidský rozum měl vybudovat pro člověka nový dům, žalostně ztroskotaly, a to s velkými ztrátami. Projekt osvíceného světa a ovládnutí lidské skutečnosti rozumem bez osobního vztahu k milujícímu Bohu se zhroutil, jak nám to demonstrují ateistické diktatury 20. století.“

V dnešním evangeliu slyšíme varování, že nahromaděný majetek je nejen překážkou na cestě k dokonalosti, ale je i vážnou překážkou na cestě spásy. My dnes prožíváme skutečnost, že honba za ziskem jako hlavní motor dalšího rozvoje vytváří mezi lidmi, národy i světadíly neúnosné a nebezpečné propasti a kontrasty, které jsou navíc při dnešních technických prostředcích nejvážnější hrozbou pro samu existenci lidstva. Je zcela zřejmé, že od žádné vlády, systému či zákonných opatření nemůžeme očekávat nápravu poměrů bez skutečného vnitřního obrácení, které ani dnes není žádnou utopií, ale výslovným Božím zájmem a plánem. S tímto

úkolem poslal Pán své učedníky ke všem národům.

Misijní neděle nám proto s ještě větší naléhavostí připomíná to, co by nám měla připomínat každá neděle: že hlavním posláním každého křesťana je být slovem i příkladem misionářem, který pracuje v hlubokém a nezvratném přesvědčení, že těm, kdo hledají upřímně nejprve Boží království, všechno ostatní bude přidáno. Máme k dispozici tolik příkladů, že toto Ježíšovo slovo beze zbytku stále platí, ale schází nám dostatek odvahy řídit se podle něho. Pokud se ve svém prostředí nelišíme od lidí tohoto světa, ale jako oni se jen ženíme a rozvádíme, kupujeme a prodáváme a hromadíme do stodol, z čeho mají poznat přednosti Božího království? Opravdový misionář nečeká, až za ním někdo přijde, ale tak jako Pán hledá sám, co zahynulo.

Abychom byli konkrétní: Rozhořčujeme se nad „zpoňastělými“ a „proticírkevními“ veřejnými činiteli kolem sebe a díváme se na ně jako na své skryté nebo otevřené nepřátele. Měli bychom na ně pohlížet především s vědomím, že za jejich zaslepeností a zaujatostí stojí také historická i aktuální selhání a pohoršení křesťanů, která jim zavadala a zavdávají podněty k jejich odmítavému a nepřátelskému postoji. Neměli bychom především vytrvale a upřímně prosit za odpuštění těchto svých vin, odpouštět svým protivníkům a představovat je Božímu milosrdenství jako plody dozrávajících k obrácení? Co nám brání, abychom si ty právě „nejhorší“ rozdělili zcela konkrétně a osobně, s velkou důvěrou v Boha začali prosit za jejich obrácení a obětovali za ně své posty a svá utrpení? Pro Pána, který si ze zkorumpovaného vlastizrádce a bankéře udělal svého apoštola, jistě není ani dnes problém povolát třeba generálního ředitele, guvernéra, ministra či poslance. „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrno...“

-/š-

„Dobrý den. Protože před tolika lidmi pocítuji strach, musíte se teď na mě všichni usmát. Zvláště biskup zde vpravo vpředu.“ Tak začíná Richard Borgman svou přednášku pro fórum mládeže v Altöttingu a rázem si získá srdce účastníků. Strhujícím, vážným, ale i veselým způsobem vypráví o tom, jak Bůh z muže, který byl 25 let evangelickým pastorem, udělal katolického misionáře. Prerušili jsme svou dovolenou, abychom se s tímto zajímavým mužem mohli setkat. Líbí se mi na něm, jak při jídle i při povídání s mládeží nebo i při interview intenzivně a se zájmem naslouchá svému partnerovi. Jeho humor se umí postarat o uvolnění při nejvýznamnějších tématech. Je zvyklý vydávat svědectví. Proto rád odpovídá na moje otázky.

Jeho vstup do života v roce 1947 vypadal beznadějně: Richard přišel na svět předčasně jako slaboučké dítě trpící těžkou chorobou (Pinks disease). Jeho otec je neznámý a matka dítě nechce, nechává je na klinice, aby zemřelo. Pro lékaře je dítě zasvěceno smrti. Ale objeví se zde manželský pár, který chce adoptovat dítě. I když je tu několik dětí na výběr, žena ukazuje na Richarda. „To nemá smysl,“ říká lékař, „dítě nebude dlouho žít.“ Ale žena trvá na svém. „Byl jsem nejošklivější a nejhlasitější jsem křičel něco jako – vezměte si mne.“ Po dvou hodinách dohadování podepíše tělesná matka adopční papíry.

Sotva přijdou domů, dítě zvrací krev. Takže znovu do nemocnice a lékař opět soudí, že by si adoptivní rodiče měli vybrat jiné dítě. „Ne, chci toto,“ prohlásí žena. Po třech měsících mu vymění krev. „Zachránil mě jeden hasič,“ září Richard.

Jeho adoptivní rodiče jsou metodisté a bydlí v Colorado Springs. Zde prožije Richard své dětství a mládí. Je to popudlivé, při každé příležitosti rebelující dítě. Malé, churavé, Pinks disease

zanechává na celý život poškození nervové soustavy. Po skončení školní docházky začne studovat neurologii. Přes svou slabou tělesnou konstituci začne provozovat horolezectví. Při výstupu na skalní stěnu vysokou jako desetipodlažní dům se zřítí na granitovou plotnu. Když dopadne na zem, tělo dvakrát vyskočí. „Když jsem otevřel oči, viděl jsem, že ještě žiji – bez značnějších poškození. Od té doby jsem si byl jist, že existuje Bůh a že mě zachránil. Nějakou dobu předtím zde spadl jeden mladý muž a utrpěl smrtelný úraz.“ Víra v tohoto Boha, který mu zachránil život, však nemá pro něho zatím větší význam.

Ještě jako docela mladý se seznámí s Danellou a zamiluje se do ní. Když se berou, je jí 19 a jemu 20. Ale brzy to začne v jejich manželství skřípat, protože Danella není ochotná snášet jeho tvrdost a jeho panovač-

ný charakter. Je už blízka tomu, že od něho odejde. Po návštěvě jednoho setkání evangeliků, na které je mladá žena pozvána, získá netušenou sílu. „Bylo to, jakoby zde byly dvě Danelly. Ta, kterou jsem znal, a ještě jiná osoba. Ta druhá byla nadpřirozeně trpělivá, plná lásky, celou dobu se usmívala. Byl v ní život a přítomnost, kterou jsem neznal,“ vzpomíná Richard.

Stalo se ještě něco nápadného. Před tímto zážitkem nosila Danella brýle. Od té doby mohla být bez brýlí. „Tak jsem viděl, že Ježíš může zázračným způsobem uzdravovat.“ Protože i Richard chce přispět ke zdaru manželství, zúčastní se také takového setkání a prosí Boha, aby vstoupil do jeho života. I on pocítí oheň. S úsměvem vypráví: „Moje srdce zpívalo. Na univerzitě jsem začal všem kolegům vyprávět o Ježíši.“

V Richardově životě dochází k zásadnímu zlomu. Pro nedostatečnou přípravu neuspěje u závěrečné zkoušky. Ačkoliv jeho profesor toho velice lituje, opustí Richard univerzitu i dobré zaměstnání, které již měl, aby se mohl věnovat misijní činnosti. Manželé Borgmanovi se připojí k jednomu evangelickému misijnímu společenství, jsou znovu pokřtěni a přestěhují se na velkou farmu, kterou má sdružení ve vlastnictví. Výtěžek z hospodářství a chovu dobytka přijde misionářům vhod. Richard absoluuje biblickou školu.

V r. 1975 ho společenství posle na jeden týden na Pobřeží slonoviny. „Strašný týden – horko, vlhko, hadi a moskyti,“ vzpomíná Richard. „Byl jsem rád, když jsem zase seděl v letadle. A děkoval jsem Bohu, že už sem nikdy nemusím.“ Byl to velký omyl, protože téměř ve stejném okamžiku uslyšel Pánovo volání, aby mu sloužil v Africe. Danella přijme doma stejný úkol. A oba řeknou: „Když k nám mluví Bůh, máme vždy volbu mezi Ano a Ne. Ostatně – Duch Svatý v nás současně působí,“ těší se Richard.

Jako evangelický pastor se ženou a třemi dětmi se přestěhují na šest let do jedné chudinské čtvrti v Abidjanu. Je to život tvrdý jako kost, myslím si, když se dovidám, že Borgmanovi zde nepoznali žádný komfort. Žádné auto, žádný ventilátor. A Richard ještě ke všemu neumí francouzsky ani Dobré ráno.

To jediné, co si manželé s sebou přinášejí, je přesvědčení, že je do Afriky povolal Duch Svatý. „Jak slyšíte Boží hlas?“ přeruším ho ze zvědavosti. „Jako vlas, který spadne do polévky našeho ducha. To znamená, právě na něco myslím a náhle je tu věta nebo otázka: jako vhozená dovnitř,“ zní originální odpověď.

Stačí několik „kapek“ Panny Marie

Richard Borgman se po 25 letech činnosti jako evangelický pastor stává katolickým misionářem

Katolický misionář Richard Borgman

Rodina zůstane v Africe 17 let. R. 1978 začne Richard misijní činnost mezi trestanci. V jednom vězení je jich 4 500. Životní podmínky jsou koncipovány pro 1500, takže je to zde špatné. Mnoho z nich umírá na zápal plic, Aids nebo prostě na podvýživu.

Co se týká katolické církve, sdílel tehdy Borgman náhled své evangelické jednoty: je to ta neškodlivější sekta na světě. „Na jedné přednášce jsem přednesl 26 bodů proti katolické církvi,“ přiznává se Richard. Nyní se však ve vězení seznámí s katolickým duchovním, jehož chování mu imponuje a nutí ho, aby svůj názor revidoval: „Uměl jsem sice dobře kázat, ale ten duchovní prožíval to, co já jsem jen kázal. Pomyslel jsem si: – Hlavní věc, že trestanci slyší o Bohu a obracejí se. Jak se jim daří, to není pro mě tak důležité.“

Evangelický misionář s dojetím konstatuje: „Život duchovního a řeholních sester, které ho doprovázejí, se víc podobá Ježíšovu životu než můj život. Oni sice silou Ducha Svatého nepůsobí, že se lidé kácejí, ale mají mírnost a něžnost, která mi chyběla,“ přiznává Richard.

Richard se s katolickým duchovním spřátelil. „Uvedli jsme spolu v život nové akce, rozdělovat mezi vězňe obědy. Prosil jsem ho, aby mi pomohl stát se služebníkem jako on. Naučil mě číst Bibli s otevřeným srdcem. Jednou jsem zůstal trčet u místa Mt 25,21–46, u posledního soudu: – Co jste udělali jednomu z těchto nejmenších mých bratří, mně jste udělali... To změnilo moji teologii a můj život,“ vzpomíná. „A hned začali vězňi za mnou chodit, vycítili, že u mě z hloubi něco vytrysklo: moje obrácení.“

Bůh mu nyní dává mnoho možností, aby pokročil na cestě ke katolické církvi: Jednou slyší ve svém nitru výzvu, aby místo kázání o posledním soudu – Bůh evangeliků je přísný Bůh – vyprávěl vězňům raději o Boží

DIPLOMATICKÁ OFENZÍVA

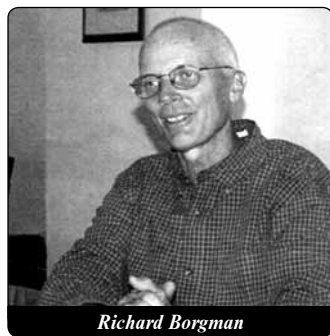
Papež Benedikt XVI. přijal 25. září v Castel Gandolfo 22 vyslanců muslimských zemí, které mají zastoupení ve Vatikánu, a 19 zástupců muslimských společenství v Itálii k zvláštnímu rozhovoru. Zdůraznil potřebu takového dialogu mezi náboženstvími a kulturami, který pomáhá vytvářet ducha spolupráce a překonávat všechna napětí. Papež znovu zdůraznil, že chová k muslimským věřícím hlubokou úctu. Vyzval také vlády a náboženské vůdce, aby se postavili proti všem projevům násilí. Požádal vyslance, aby svým vládám předložili plný text projevu v Řeznu a odpovídající vysvětlení, které podal státní sekretář kardinál Bertone.

LAXNOST EVROPSKÝCH POLITIKŮ

Prezident evropské komise Josef Manuel Barroso vytkl evropským politikům, že ve sporu o univerzitní projev v Řeznu se nijak nezastali papeže: „Byl jsem rozčarován, že se nenašlo více evropských vůdců, kteří by jasně řekli: – Papež má právo vyjádřit svůj názor.“

Barroso dále zdůraznil, že musíme chránit své hodnoty. Musíme také podněcovat umírněné vůdce islámského světa, aby se výrazněji distancovali od extremismu.

lásce. Toto kázání nemělo žádný ohlas. Bůh mu vysvětlil, proč: „Když chceš mluvit o lásce, musíš mít zkušenost s mým smilováním a mým soucitem.“ Od té doby se začíná modlit: „Pane,

Richard Borgman

otevři mi srdce, pronikni je svou láskou a svým slitováním. Zde je moje srdce, obnov ho!“

Sužují ho strašné bolesti hlavy a migrény, kterými trpí od dětství, záchvaty, které trvají vždy nejméně čtyři dny. „Bolest v hlavě a v očích, která se nedá popsat. Modlit se je pak nemožné. Bolesti mě nutí, abych se podíval do svého srdce: Tam mám žít s Ježíšem a naučit se bolest překračovat, ačkoliv jsem ještě nikdy neslyšel o Nejsvětějším Srdci Ježíšově. Objevil jsem ho ve svém vlastním srdci.“ Opět jeden krok blíže ke katolické víře.

Obdivuhodný objev udělal, když s novým, „otevřeným“ srdcem četl u Jana 6: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věč-

ný...“ Od té chvíle chápe Pánovu eucharistickou přítomnost ve svatém přijímání tak dobře, že jezdí po okolním světě a hlásá v evangelických obcích, že Ježíš je v Eucharistii skutečně přítomen. Ti se však ptají, zda se příliš nevystavil africkému slunci, protože u evangeliků není žádná Eucharistie.

Ekumenismus se stane jeho velkou záležitostí. V takřka 10 letech, kdy Borgmanovi žijí ve Francii, zorganizuje Richard více než 6000 ekumenických misijních setkání. Pokládá se za most mezi křesťany.

R. 1997 má Richard dojem, že udělal vše, co od něho Pán chtěl. Sepíše tedy své zkušenosti z 25 let misijní činnosti a domnívá se, že už se nemá čemu naučit. Právě v tu chvíli se přiblíží okamžik velkého „úderu milosti“ (Coup de grâce – tak se nazývá jeho kniha).

Co se stalo? Jako každý rok prosí v prosinci Pána, aby mu dal verš z Písma pro nastávající rok. Výsledek: „Tak praví Pán zástupci: Vynásejte pravdivé rozsudky a ať každý prokazuje svému bratru milosrdenství a slitování...“ (Zach 7,9n). Richard ihned ví: Milosrdenství a slitování, to je určeno pro mne. Nemá snad již 50 let nevyřešený problém? Chybí mu dobrotivost, něžná dobro-

ta, především k bližním, kteří mu stojí nejbližší: k ženě, dětem, dobrým přátelům.

Vůbec se nešetří a vypráví: „Z celého světa přicházeli, aby slyšeli moje slova, viděli, jak z mého srdce prýští Boží milosrdenství, ale lidé, kteří se se mnou denně stýkají, znají mě především jako muže prchlivého, netrpělivého, hrubého, tvrdého a cholerického.“ Jak má dále hlásat to, co sám nežije? Proto se modlí: „Pane, pomoz mi. Jsem hrubý a zlý. Tak nemohu dále žít.“

Zatímco se takto modlí, prožije náhle Ježíšovu smrtelnou hodinu – nikoliv jako někdo, kdo stojí mimo, nýbrž uvnitř jako sám umírající. „Podíval jsem se na Ježíše: On krvácí kvůli mým hříchům. Visel jsem vedle Ježíše a měl jsem mít jen tu budoucnost, kterou by mi dal. Byl jsem připraven, že uslyším – jak to, že jsem tak tvrdý ke svým nejbližším.“ A Ukřižovaný mu oznámil: „Tvůj problém je v tom, že nenávidíš svou matku, kterou jsi nepoznal, která tě po porodu opustila.“ To je pravda, poznává náhle. I když ho adoptivní rodiče milovali, nic nemohlo zacelit prázdnotu, kterou to v jeho srdci zanechalo. V podvědomí měl strach z odmítnutí, a proto nikomu nedovolil přistoupit k jeho srdci blíže než na půl metru.

Pán mu dá na vědomí, že odmítá i Jeho Matku Marii. (Matka Boží není u evangeliků takřka přítomná.) A Ježíš mu ukazuje: Řešení těchto problémů je třeba hledat u Marie. „Nyní jsem viděl Marii, jak prodlévá u paty kříže, a její zrak byl plný něžné dobrotivosti. Dodávala svému Synu odvahy, aby pro mě trpěl a zemřel.“ Richard se dá do pláče a prosí Boha, aby mu odpustil 51 let nenávisti k vlastní matce. „Jednou ranou byla zničena tato zatrpkllost. Byl jsem uzdraven, byl jsem svobodný. V jediném okamžiku mě ukřižovaný Ježíš osvobodil. Vyrval jsem se v nejhlubším nitru ze své nenávisti, svých zranění, z hlubokých kořenů své

zatrpklosti. Náhle mě opustila tvrdost a krutost.“ „Pohled“ na Matku, dělím se o ni s tebou,“ slyší, jak mu Pán říká. A Maria se stává Richardovi matkou.

Nyní, když může odpustit své matce, je připraven být zranitelný, vpustit Danellu a ostatní do svého života. Tak Ježíš postavil svůj kříž do jeho srdce a změnil trpkost v milosrdenství. Po této zkušenosti přijde za několik dnů další krásný zážitek, při kterém Maria manžele Borgmanovy zahrne obrovskou mocí nádherné „netušené ženské přítomnosti. Je to ta nejněžnější, nejlaskavější přítomnost, silnější a uchopitelnější než všechno, co jsme si mohli představit.“ Nyní je mu udělena „něžná dobrota“, po které toužil. „Tehdy jsem se zamiloval do Marie a do všeho kolem a do katolické církve, jejíž je Matkou.“

Je jasné, že Borgmanovi po těchto zážitcích nemohou žít dále bez Eucharistie a bez Marie, a chtějí vstoupit do katolické církve. Neutralita, kterou Richard tak rád prožíval jako most mezi křesťany, je nedostačující. Tak vstupují Richard a Danella 2. února 1999 do biskupské kaple, kde obdrží svátost bířmování.

Následuje cesta po USA, aby podali zprávu evangelickým společenstvím, která je podporovala modlitbou i financemi. „Pokoušeli jsme se čtyři a půl hodiny vysvětlit náš vstup do katolické církve. Vyslechli nás, poděkovali nám a propustili nás.“ Dveře se zavřely. Borgmanovi opustili postavení, důchodové zabezpečení, domov a radost. Ještě dnes říká Richard: „Nemám tušení, z čeho budu žít příští rok. Ale moje zkušenost je taková: několik kapek od Marie je lepší než 25 let s aurov pastora.“ Srdečně se směje a bubnuje rukama o stůl.

Ale otevírají se přece jen jedny dveře v Paříži. Dominik Rey, farář u kostela Nejsvětější Trojice, který četl jednu Borgmanovu knihu, zve ho na faru ke

spolupráci. Usadí se na La Pigale na 14m² vedle nevěstince. „Působili jsme mezi chudými ve farnosti, předávali jsme nauku víry, byl jsem velmi zkušený v Bibli a uchvátila mě velká láska k Marii a k Církvi,“ vzpomíná Richard vděčně na tento nový začátek.

Když se P. Rey stane biskupem ve Frejust-Toulonu, prosí Američany, aby přišli za ním. Mají laické spolupracovníky, seminaristy a kněze uvádět do evangelizační činnosti. „Tři roky jsme tak žili s biskupem v Toulonu a rychle jsem vrostl do Církve. Ale pak přišel čas vrátit se do USA a založit se společenstvím Emanuel školu evangelizace skrze milosrdenství. Zatím jsou dvě v Brazílii a jedna vzniká v Atlantě.“

„Jak se to konkrétně děje?“ ptám se. „Tím, že jdeme za druhými, nikoliv na velkých shromážděních, nýbrž domácími návštěvami, setkáváme se s lidmi na ulici. Často jsem to dělal osm hodin denně zcela sám s evangeliem sv. Jana v ruce a přitom jsem se chvěl strachem,“ vypráví Richard o těchto začátcích. „Nyní tvořím týmy, které navštěvují domy ve dvojicích. Učedníci přicházejí na rok, jsou pět hodin denně na cestě. Jistě, k tomu jsou ochotní jen někteří. Klepeme na dveře a říkáme, že přicházíme z evangelizační školy a prosíme lidi, aby nám pomohli lépe pochopit, jak se přijímá Boží milosrdenství! To ještě nikdy neslyšeli.“

„Trik?“ ptám se. „Ne, žádná technika. My nepřicházíme dávat, ale od lidí přijímat. Jsme žebráci. Když přijdeme k chudým, trpícím a prostitutkám v chudinské čtvrti, sami se obracíme. Naši učedníci nemají obracet, ale sami se obrátit skrze utrpení a bídu druhých... Milosrdenství přijímáme od toho, který v životě trpěl.“

Po návštěvách se posadí spolu a mluví o tom, co je při evangelizaci došlo. „Je to neuvěřitelné a nesmírně vydatné, co se zde odehrává! Učedníci vyprávějí, co se v jejich srdcích při setkání s trpícím lidstvem odehrává. To je příležitost naučit se katechismu a encyklikám.“

Mohla bych Borgmanovi naslouchat celé hodiny. Zvláště se mi líbí, co říká o svatých, kteří se nyní zabydleli v jeho životě: „Když nespojujeme své modlitby se svatými, čerpáme jen třetinu možností, které máme k dispozici.“

Typ pro naše čtenáře? Richard cituje sv. Filipa Neri, který mluví o třech rovinách duchovního života: „První spiritualita je život citů: zdůrazňují se city a senzace. Na této rovině se pohybují často evangelici. V několikahodinových shromážděních lidé padají jak trámy. Pro skutečně duchovní život nestačí zavdat si denně »duchovní koktejl«. Jde o to, vystoupit na druhou rovinu, bojovat proti hříchu a naučit se žít ze svátostí i bez blažených pocitů z pouhého vědomí, že je to správné. A pak přichází třetí rovina: Úspěch, neúspěch, sluce, déšť, utrpení, radosti, na ničem už nezáleží. Žijeme ze spojení s Bohem, v určitém druhu ráje srdce, ale s nohama na zemi. Žijeme, pracujeme, smějeme se, evangelizujeme, zpíváme, mluvíme... Už to nejsou události, které proměňují nás, ale Bůh v nás, který mění události.“ Richard je toho obdivuhodným svědkem.

*Z Vision 2000 - 5/2006
přežil -lš-*

Mili bratři a sestry!
1. Misijní neděle (Světový den misii), kterou tento rok slavíme 22. října, nám nabízí příležitost zamyslet se nad tématem – „Láska - duše misii“. Když misie není usměrňována láskou, když nepramení z hloubky Boží lásky, může se stát jen lidumilnou a sociální činností.

Láska, jakou Bůh miluje každého člověka, je jádrem zkušenosti a hlásání evangelia. Kdo ho přijme, sám se pak stává jeho svědkem. Boží láska dává světu život. Je to láska, kterou nám Bůh daroval v Ježíšovi, Slově spásy, dokonalé Ikoně milosrdenství nebeského Otce. Poselství spásy můžeme velice dobře vyjádřit slovy evangelisty Jana: „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho“ (1 Jan 4,9). Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání svěřil poslání rozšířit zvěst o této lásce apoštolům. V den seslání Ducha Svatého byli jeho mocí vnitřně přeměněni a začali svědčit o smrti a zmrtvýchvstání Páně. Od té doby církev svatá pokračuje v té samé misii, která je pro všechny věřící stálou a nevyhnutelnou službou.

2. Každé křesťanské společenství je povoláno k tomu, aby seznámilo všechny lidi s tím, že Bůh je láska. O tomto základním tajemství naší víry jsem uvažoval v encyklice „Bůh je láska“. Boží láskou je proniknuto celé stvoření i dějiny lidstva. Na počátku vychází člověk ze Stvořitelových rukou jako plod jeho lásky. Hřích v něm pak Božský otisk poškodil. Prarodiče Adam a Eva, oklamáni Zlým, byli ochuzeni o důvěryplný vztah ke svému Pánu. Podlehlí pokušení Zlého, který jim namluvil, že Bůh je soupeř, že chce omezit jejich svobodu. Dali přednost sami sobě před velkodušnou Boží láskou v přesvědčení, že tak prosadí svou svobodnou volbu. Důsledkem byla ztráta původního štěstí a ochutnali hořkost smut-

Poselství papeže Benedikta XVI. k Misijní neděli 2006

ku z hříchu a smrti. Ale Bůh je neopustil a přislíbil jim a jejich potomstvu spásu, když ohlásil, že pošle svého jednorozeného syna Ježíše, který v plnosti času zjeví Otcovu lásku, jež vykoupí každou lidskou bytost z otroctví zla a smrti. V Kristovi jsme dostali nesmrtelný život, život Nejsvětější trojice. Díky Kristu, Dobrému pastýři, který neopouští ztracenou ovečku, byla lidem všech dob dána možnost vstoupit do společenství s Bohem, milosrdným Otcem, ochotným přijmout zpět domů marnotratného syna. Překvapujícím znakem této lásky je kříž. „V Kristově smrti na kříži,“ jak jsem napsal v encyklice Bůh je láska, „se naplňuje ono obrácení Boha proti sobě samému, v němž se On sám daruje, aby znovu pozvedl člověka a zachránil ho. Je to láska ve své nejradikálnější podobě. Právě tam je možné uvedenou pravdu nazírat. Na tomto základě je tudíž třeba definovat, co je to vlastně láska. Díky tomuto nazírání totiž křesťan nalézá cestu svého života a lásky“ (č. 12).

3. V předvečer svého umučení Pán zanechal apoštolům, shromážděným ve večeradle k oslavě velké noci, jako testament „nové přikázání lásky“: „To vám přikazují: Milujte se navzájem!“ (Jan 15,17) Pán Ježíš žádá od svých přátel bratrskou lásku. Ta má svůj pramen v otcovské lásce Boha. Apoštol Jan říká: „Milování, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha“ (1 Jan 4,7). Tedy milovat podle Boha znamená žít v něm a z něho. Bůh je první „domov“ člověka a jen ten, kdo v něm žije, se ohřívá a hoří ohněm Boží lásky a je schopný „zapálit“ svět. Není snad toto misie Církve pro každou dobu? Pak není těžké

pochopit, že právě misijní nadšení, první a hlavní úsilí církevního společenství jde ruku v ruce s věrností Boží lásce. To platí pro každého křesťana, pro každé místní společenství, pro každou diecézi a veškerý Boží lid. Při uvědomění si této společné misie vyrůstá velká připravenost Kristových učedníků v uskutečňování svědectví práce ve prospěch lidského i duchovního pokroku, jak napsal milovaný Jan Pavel II. v encyklice Redemptoris Missio: „Duši a hybnou silou každé misijní činnosti je a vždy zůstane láska. Ona je i jediným měřítkem, podle kterého se všechno dělá nebo nedělá, mění nebo nemění. Je principem, který má řídit veškeré konání i cíle. Když je činnost podnětovaná a usměrňovaná láskou, nezabloudí a všechno je dobré“ (č. 60). Být misionáři pak znamená milovat Boha celým svým bytím, dokonce až

k oběti života pro něho. Kolik kněží, řeholníků a řeholnic i laiků vydalo Bohu i v našich časech největší svědectví lásky při mučednické smrti! Být misionáři znamená sklonit se jako dobrý Samaritán k potřebám všech, zvláště těch nejchudších a nejpo-

třebnějších, protože ten, kdo miluje Kristovým srdcem, nehledá vlastní prospěch, ale jen a jen Otcovu slávu a dobro bližního. V tom spočívá tajemství apoštolské plodnosti v misijní činnosti, která překračuje hranice, vstupuje do kultur, mění život národů a šíří se až na konec světa.

4. Moji milí bratři a sestry, Světový den misíí je vhodná příležitost, abychom lépe pochopili, že svědectví lásky, duše misíí, se týká každého. Vždyť sloužit evangeliu nesmí být nikdy chápáno jako osamělý skutek, ale jako povinnost, na které se podílí každé společenství. Po boku těch, kteří stojí v první linii evangelizace – zde myslím s velkým uznáním na misionáře a misionářky – stojí mnozí jiní: děti, mládež, dospělí; ti svou modlitbou a nejrůznějšími formami spolupráce přispívají k šíření Božího království na zemi.

Je mou touhou a přáním, aby tato účast a spolupráce rostly stále víc díky účasti všech. Velmi rád využívám tuto příležitost, abych projevilsvou vděčnost Kongregaci pro evangelizaci národů a Papežským misijním dílům (PMD), které na pomoc těm, kteří pracují v první linii misíí, s velkou péčí koordinují misijní snahy ve všech částech světa.

Panna Maria, která stála pod křížem, modlila se ve večeradle a aktivně spolupracovala na počátcích církevní mise, ať je podporuje v činnosti a pomáhá věřícím v Krista, aby byli stále schopnější opravdově milovat, aby se v duchovně žiznivém světě stali pramenem živé vody.

V tomto vás srdečně povzbuzuji a zároveň všem posílám své pozehnání.

Benedikt XVI.

Ve Vatikánu 29. 4. 2006

**DOPIS NÁRODNÍHO
ŘEDITELE PAPEŽSKÝCH
MISIJNÍCH DĚL
K MISIJNÍ NEDĚLI
22. ŘÍJNA 2006**

Draží přátelé, anglický novinář udělal jednou poučný test. Koupil bochník chleba a na nejrůznějších křižovatkách ho nabízel kolemjdoucím za hodinu práce. A tady jsou výsledky: v německém Hamburku se mu vysmáli, v New Yorku ho zatklapolicie, v Nigérii se mu nabídlo hodně lidí ochotných pracovat tři hodiny a v indickém Dillí se mu přihlásily stovky lidí, kteří byli ochotni pracovat za chleba celý den. Podle zpráv organizace Unicef trpí podvýživou 42 milionů dětí ve věku do 5 let. Jedno dítě z každých šesti umírá kvůli chudobě před svými 5. narozeninami. Dále víme, že pro nedostatek jídla a pitné vody umírá denně 30 000 dětí. Nemoci, kterými trpí, by se mnohdy daly snadno vyléčit.

Tyto údaje podtrhují důležitost aktivní misijní spolupráce, ke které nás vybízí Svatý otec Benedikt XVI.: „Světový den misíí je vhodnou příležitostí, abychom lépe pochopili, že svědectví lásky, duše misíí, se týká každého. Vždyť sloužit evangeliu nesmí být nikdy chápáno jako osamělý skutek, ale jako povinnost, na které se podílí každé společenství. Být misionářem znamená sklonit se jako dobrý Samaritán k potřebám všech, zvláště těch nejchudších a nejpotřebnějších, protože ten, kdo miluje Kristovým srdcem, nehledá vlastní prospěch, ale jen a jen Otcovu slávu a dobro bližního. V tom spočívá tajemství apoštolské plodnosti v misijní činnosti, která překračuje hranice, vstupuje do kultur, mění život národů a šíří se až na konec světa.“ Svatý otec tedy spoléhá na každého z nás, že ze svých pokladů lásky budeme s láskou rozdávat potřebným, a to nejen v dalekých misijních krajích, ale i všude kolem nás. Ježíš Kristus nadto slibuje tomu,

„Josefe, přicházím jako prorok!“

V rámci televizního rozhovoru, který uspořádala Kirche in Not, hovořil kolínský arcibiskup o nové evangelizaci a o osobních zážitcích s Janem Pavlem II. a Benediktem XVI. Přinášíme výtah z jeho vystoupení.

Světový den mládeže se dvěma papeži

Sotva tři týdny před svou smrtí mě pozval papež Jan Pavel II. na kliniku Gemelli. Řekl mi: „Čekáte na mě ještě v Kolíně?“ „A jak, Svatý otče! Nemusíte říct ani slovo. Vaše přítomnost je hlasitější než Vaše slova.“ Pak jsem se trochu sklonil nad lůžkem, položil jsem ruku na jeho slabnoucí paži a řekl: „Svatý otče, já neodejdu, dokud mi neslíbíte, že přijдете.“ Trochu se usmál a řekl: „Přijdu, ale jak, to určí někdo jiný.“

A to byl skutečně první Světový den mládeže se dvěma papeži: jedním zdola a druhým shora. Proto také byl tak intenzivní.

Když jsme pak právě zvolili nového papeže, chtěl jsem říct: „Svatý otče, přijdeš přece do Kolína?“ Ale byl jsem tak rozrušen, že jsem nebyl schopen slova, a slzy mi tekly po tváři. A tu on řekl sám od sebe: „Ty, jdu s vámi do Kolína.“ A tu jsem si pomyslel: „Zvolili jsme správně.“

Tři velké události roku 2005: mučednická smrt, tzn. svědecké umírání Jana Pavla II., pak impozantní volba papeže a Světový den mládeže přinesly Církvi nesmírný rozkvět.

Jan Pavel II. – skutečný otec

Žijeme ve společnosti bez otců. A katolická církev má nejvyšší hlavu, která se nazývá papa, otec. Celá nerozdělená touha lidí po otci se soustřeďuje na tuto osobu. 27letí nezažili jiného papeže než tohoto! Byl pro ně identifikační osobou. Kromě toho byl tento papež jako proutkař. On vyhledával skryté touhy lidí, aby na ně dával odpověď. Tak jsou Světové dny mládeže vynálezem tohoto papeže. Chtěl naslouchat hlasu mládeže. Řekl: „Mládež je svým pú-

vodem bližší Boží stvořitelké ruce než já se svými osmdesáti lety. Mají k Bohu lepší spojení než já papež. Dobře jsem udělal, když naslouchám mládeži, která ukazuje Církvi cestu do budoucnosti.“

Kardinál Stafford (byl prezidentem rady pro laiky a zabýval se dříve přípravou SDM) mi ukázal jeden dopis mladého Francouze. Píše v něm: „Přišel jsem domů z Říma jako jiný člověk. Zažil jsem sám sebe jako člověka s nesmírnou hodnotou. Poprvé jsem zažil, že někdo jiný pro mě plakal. Nejen někdo, ale papež.“ Ve velké katechezi papež vyprávěl, že on sám měl těžký život: nacistická diktatura v mládí, pak komunistická, matka záhy zemřela, pak bratr, sestra a nakonec otec. Jako student zůstal bez mateřské duše.

A pak papež řekl: „Ve světě, ve kterém se musíte uhnízdít jako mladí křesťané, jsou nároky ještě větší. Máte to mnohem těžší než já tehdy.“ A ze sympatie mu tekly po tváři slzy. „Pro mne pláče tento jedinečný muž“, pomyslel si mladý Francouz. „Jakou cenu musím mít v Božích očích!“

Vlastně již blahorečený

Co mě na papeži Jana Pavla II. vždy dojímalo: Od něho odcházel člověk vždy lepší, než přišel. Když se ho člověk v rozhovoru zeptal: „Svatý otče, proč to říkáte takto?“, odpověděl, že mluvil o tom s Bohem, tak jako já mluví se svým generálním vikářem o finančních záležitostech. Papež byl v ustavičném rozhovoru s Bohem. Byl stejně doma jak v nebi, tak i na zemi. Proto se stal papež Jan Pavel II. po zehnaním pro svět. Již před konkláve ležely podpisové archy: „Subi-

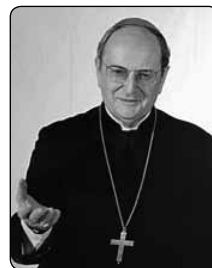
to beato.“ Všichni kardinálové je podepsali. Má být ihned prohlášen za blahoslaveného. Bylo to spontánní blahorečení Bo-

žím lidem. Nebylo by to proti kanonickému právu, kdyby ho nový papež ihned blahorečil. Ale tento papež je moudrý muž a nechce přehlížet příslušné orgány. Tak musíme ještě nějakou chvíli počkat. Myslím, že my všichni ještě zažijeme, jak bude Jan Pavel II. blahorečen.

„Prosím tě, přijmi tu volbu!“

Před konkláve se kardinálové denně scházeli k poradám. V té době jsem zašel za kardinálem Ratzingerem (jsem každý měsíc v Římě a často jsme spolu obědvali nebo večereli) a řekl jsem mu: „Josefe, přicházím jako prorok.“ On na to: „Ven!“ „Ano, tak zacházej bezbožně s proroky. Já zůstanu.“ „A co chceš?“ Já na to: „Musíš se stát papežem.“ „Ty jsi úplný blázen“, řekl mi. Já na to: „Ne, já jsem katolík. Prosím tě, přijmi tu volbu, jestliže padne na tebe.“ On říká: „Modli se za mne, aby mě ten kalich minul.“ „Ano“, řekl jsem, „a já se modlím jako Pán na Olivové hoře: – Ne má, ale tvá vůle se staň.“ Bolelo mě to v duši, v jaké úzkosti a nouzi jsem ho opouštěl. Ale myslel jsem si: Byla to moje povinnost, abych mu to jménem Církve řekl.

A protože jsem si tím nebyl tak zcela jist, byl jsem za ním pět hodin před konkláve ještě jednou. „Co tu zase chceš?“ Já na to: „Josefe, já jsem četl ve tvém životopise, že tvoje matka byla všeumělec.“ „Ano, a co to má se mnou společného?“ „Když tvoje matka byla všeumělec, tak ty jako její syn můžeš dokázat as-

kdo pro něho a pro evangelium cokoli opustí, že dostane stokrát víc již nyní a navíc věčný život (Mk 10,22–30).

I během letošní již 80. Misijní neděle máme možnost proměnit své bohatství v nebeský poklad a to tím, že budeme myslet na chudé. Naše modlitby, obětované utrpení, finanční dary, skutky lásky i nabídnutá ruka k pomoci jsou velice potřebné a opravdu proměňují svět! Vložme toto všechno do Ježíšových rukou a podpořme i letos z lásky k němu pomoc potřebným. Přispějme k tomu, aby se životodárné poselství evangelia dostalo ke všem lidem světa. Sám Svatý otec, který Papežská misijní díla vede, k tomu vybízí a spoléhá na nás. On nazývá naši práci pokračováním Ježíšovy misie lásky. Jeho jménem a jménem všech chudých Vám chci vyjádřit upřímný dík za veškerou Vaši lásku, kterou skrze Papežská misijní díla misiím věnujete. Každým rokem Vaše pomoc roste. Z loňské Misijní neděle přišlo 15 milionů Kč. Navíc jste v rámci projektů Díla dětí pomohli téměř 4 miliony Kč zajistit chudým dětem kvalitní vzdělání, léky, výživu, náboženskou výchovu, domov a bezpečí. Na bohoslovce v misiích jste věnovali 700 000 Kč.

Mám velikou radost, že na mnoha místech naší vlasti pracujete s dětmi v Misijním klubku, připravujete Misijní koláč, Jeden dárek navíc, Pohledy pro misie, Misijní jarmarky, modlíte se v Misijní růži desátek za misie nebo týdně šetříte na chléb pro misie. Vaše pomoc věnovaná z lásky k Ježíšovi působí jako životodárný chléb, jenž skrze ruce lidí pracujících na misiích sytí potřebné.

Svěřme naše misijní úsilí do mocné přímluvy Panny Marie a nebojme se pro šíření Božího království nabídnout i své nejzácnější poklady.

*P. Jiří Šlégř
národní ředitel PMD*

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes jsem s vámi a všechny vás zvu k úplnému obrácení. Rozhodněte se pro Boha, děti moje, a najdete v Bohu pokoj, který vaše srdce hledá. Následujte životy svatých a oni at' vám jsou příkladem; a já vás budu povzbuzovat, dokud Nejvyšší mi dovolí být s vámi. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje, 25. 9. 2006

poň jedno.“ „A co?“ „No – stát se papežem!“

Koupil jsem v našem obchodě malou ruskou malovanou dózu. Byl na ní obraz Matky Boží východního typu – „trojruké“, tedy se třema rukama. Nevěděl jsem, komu ji mám darovat. Ale nyní jsem to věděl a řekl jsem to: „Josefe, tvoje matka byla všeu-mělec. A já ti dám k ní ještě jednu Matku. Budeš mít Matku, která může všechno, všechno, a ještě má tři ruce. Strč si ji do kapsy do kleriky. A když tě to přepadne, ty budeš cítit, že se tebe zmocňuje strach, sáhni do kapsy na Matku se třema rukama i se dvěma rukami. A pak si veesele řekni: „Já to zvládnul!“

Náhle je všechno jinak

Nikdy jsem ve svém životě nezažil, jak se může život člověka z ničeho nic zcela změnit. V předvečer papežské inaugurace řekl německý spolkový prezident: „Jak je to možné, že 120 dospělých mužů z nejrůznějších kultur je schopno zvolit papeže za méně než dva dny?“ To není možno srovnávat s parlamentním životem. My kardinálové předstupujeme se svými hlasovacími lístky před poslední soud od Michelangela, zvedáme vysoko ruku a říkáme: „Vyznávám před Kristem, svým budoucím soudcem, že jsem zvolil toho, koho pokládám za nejvhodnějšího.“ Tady končí všechny politické manipulace a triky.

Když má někdo většinu, není ještě papežem. Stane se jím v okamžiku, kdy řekne, že volbu přijímá. Pak ihned předstoupí nejmladší kardinál jáhen a přečte mu z evangelia sv. Matouše: „Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou Církev a brány pekelné ji nepřemohou.“ Jáhen dodá jen jediné slovo: „A já pravím tobě, ty jsi teď Petr, Skála.“ A pak ubohého Petra odvedou, převléknou ho a on předstoupí. Od této chvíle, jaká je to proměna! Tu jsem se zapřisáhl: Všechno protivně, negativní, co mne nyní potká, budu přijímat bez reptání a obětů-

ji jako duchovní podporu tohoto nového Petra, který se nazývá Benedikt XVI.

Benedikt: 25 let „papežského noviciátu“

Papež Benedikt XVI. byl vždy velkým přítelem lidí, dobrotivým, pokorným, takovým, jakým je i nyní. Jen svou službu skromně vykonával za širokými zády velkolepého papeže Jana Pavla II. Přispěl rozhodným způsobem k tomu, že Boží lid si zachoval víru. V těch dvaceti pěti letech si tyto dvě velké duše nashromáždily vodu Ducha v té míře, že může nyní boha-

tě proudit. Benedikt XVI. měl 25 let papežského noviciátu, ve kterém sloužil svému předchůdci. Vždy jsem říkal, že kardinál Ratzinger je Mozartem teologie: křesťálově jasný, ale plný krásy, které se není možno nasytit, když ho čteme, nebo mu nasloucháme.

Když byl zvolen, měli jsme v kolínském dómu děkovnou bohoslužbu s Mozartovou Korunovační mší. 1000 zpěváků spoluúčinkovalo. V kázání jsem řekl: „Po volbě Jana Pavla II. měl kardinál Wyszynski při bohoslužbě na rozloučenou říct: – Svatý otče, když se teď vrátíme do vlasti bez

tebe, pak poklekne a budeme se modlit, až vzniknou v kame-nech důlky.“ A já jsem 5000 lidí v dómě řekl: „Může se papež na naše modlitby spolehnout?“ Všichni vstali jako jeden muž a několik minut tleskali.

Všechno jsme to nahráli a CD jsme darovali papeži se slovy: „Svatý otče, jestliže si myslíš, že musíš skočit do Tibery, poslechni si tohleto z kolínského dómu a zůstaneš dále papežem.“ Papež je také jen člověk. Má sice v popisu práce napsáno: „Posiluje své bratry.“ Ale kdo bude posilovat papeže? Jeho posiluje, když se při generální audienci shromáždí 50 000 lidí, jeho posiluje ozvěna světové církve. Postarejme se o to, abychom měli radost z víry, radost z toho, že jsme katoličtí křesťané.

„Potom budeš moci psát knihy“

Kardinál Ratzinger chtěl již jako 70letý jít na odpočinek. Již tehdy nikdo před ním nebyl tak dlouho prefektem Kongregace pro nauku víry. Chtěl psát své důležité knihy. Papež Jan Pavel II. mi jednou řekl: „Domluv přece tomu kardinálově Ratzingerovi. On mě tu nemůže nechat samotného. Můj pontifikát by dostal jinou, menší teologickou úroveň, než jaká je mi darována s kardinálem Ratzingerem.“ Já jsem mu pak řekl: „Josefe, ty nemůžeš nechat papeže samotného. Až odejde do nebe, pak můžeš psát své knihy.“

A už den po jeho volbě (byl jsem vůbec první, komu poskytl soukromou audienci, a při té příležitosti jsem mu řekl: „Svatý otče, to je dobré, že mě zavčičuješ. Když se někde spleteš, já to neřeknu.“) mi řekl: „Tys mi kdysi řekl, že pak budu moci psát své knihy. A já teď sedím tady.“ Ale já jsem mu řekl: „Ty knihy, které jsi už napsal, začnou lidé teprve teď správně číst.“

Podle Kirche in Not K-TV

Z Vision 2000 - 5/2006
přeložil-lš-

LÉČBA HOMOSEXUALITY

V Berlíně se konalo ve dnech 8. a 9. září výroční zasedání Německého institutu pro mládež a společnost. Pozváni byli terapeuti a pastorační pracovníci, kteří doprovázejí jedince trpící homosexualitou, kteří touží po změně svého zaměření.

Hlavním referentem byl Josef Nicolosi PhD, psychoterapeut z Los Angeles a prezident organizace NARTH (Národní asociace pro výzkum a léčení homosexuality), který v posledních 25 letech léčil na 1000 homosexuálů, převážně mužů, kteří chtěli změnit své sexuální zaměření. Nikolosi zastává směr citové a nápravné terapie. Pokládá homosexualitu za marný pokus kompenzovat určité ztráty vazeb a traumata z dětství a za následky jiných duševních zranění, která vedla k znejistění pohlavní identifikace. Změna pocitů a rozvoj heterosexuálního potenciálu jsou možné, když se vyléčí zranění, což vyžaduje afektivní kontakt s terapeutem a obnovení potřebných vazeb.

Zasedání se zúčastnilo 60 odborníků z 12 zemí.

ROZVOJOVÉ ZEMĚ UTRÁCEJÍ PENÍZE ZA ZBRANĚ

Podle zprávy britské agentury OXFAM přesáhnou v roce 2006 vojenské výdaje ve světě sumu 835 bilionů Euro, což je více než v době studené války. Vojenské výdaje stoupají i v Africe: od roku 1985 do roku 2000 některé africké státy (Kongo, Rwanda, Súdán, Botswana a Uganda) zdvojnásobily své vojenské rozpočty.

„Nastal čas zastavit nekontrolovaný přísun zbraní do válečných zón světa,“ říká se ve zprávě.

V říjnu bude OSN probírat vytvoření komise expertů, kteří připraví návrh smlouvy o obchodu se zbraněmi.

Podle Organizace OSN pro potraviny a zemědělství (FAO) se v Africe každoročně vyhodí na válku 15 miliard dolarů.

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ - pokračování ze str. 2

ten, kdo věří, aniž by viděl, než ten, kdo bez vidění nevěří“ (In Johann. XX lectio VI § 2566). Ve skutečnosti List Židům, který připomíná celou sérii starých biblických patriarchů, kteří uvěřili v Boha, aniž by viděli splnění jeho slibů, definuje víru jako *podstatu toho, v co doufáme, přesvědčení o věcech, které nevidíme* (11,1). Případ apoštola Tomáše je důležitý pro nás nejméně ze tří důvodů: za prvé, protože nás posiluje v našich nejistotách; za druhé protože nám ukazuje, že každá pochybnost může vyústit do výsledku, který je jasný nad všechnu nejistotu; a konečně protože slova, jimiž se na něho Ježíš obrátil, nám připomínají opravdový smysl zralé víry a dodávají nám odvahy, abychom pokračovali přes všechny těžkosti na své cestě spojení s ním.

Horlivý apoštol

Poslední poznámka o Tomášovi je zachována ve čtvrtém evangeliu, které ho představuje jako svědka Zmrtvýchvstáního v momentu následujícím po zázračném rybolovu na Tiberiánském jezeře (srov. Jan 21,2). Při té příležitosti je jmenován bezprostředně po Petrovi: zřejmě znamená velkého významu, jakému se těšil v prostředí první křesťanské obce. Ostatně jeho jménem byly napsány Tomášovy Skutky a Evangelium, obojí jako apokryfy, ale celkem významné pro studium křesťanských začátků. Připomeňme si nakonec, že podle staré tradice Tomáš evangelizoval nejdříve Sýrii a Persii (jak uvádí již Origenes, citovaný u Eusebia z Cesareje, Hist. Eccl. 3,1) a pak dorazil až do jižní Indie. U této misijské perspektivy uzavřeme naši úvahu tím, že vyjádříme přání, aby Tomášův příklad stále posiloval naši víru v Krista, našeho Pána a Boha.

*Bollettino Vaticano 27. 9. 2006
Mezititulky redakce Světa*

V pozvání bylo uvedeno, že papež chce s představiteli jiných náboženství mluvit o Bohu. Nikoliv ve formě sporu, ale zcela novým způsobem. Má to být jako rozhovor o lidech, kteří čekají na vysoce postavenou osobu, od které závisí jejich osud. Ale tito lidé ji ještě neznají, nevědí, jak ji mají hodnotit: Jaký doopravdy bude tento Pán? Jenom spravedlivý, nebo také dobrotivý? Snad ho osudy jednotlivců ani nezajímají? Má sklon k prchlivosti a svévolným rozhodnutím? Jaký je doopravdy?

A papež v tomto snu dodává: Výsledek může být ten, že se alespoň všichni shodneme v otázce, jakého Boha bychom si přáli. Přirozeně všichni víme, že tento Bůh je takový, jaký je. Ryze „vymyšlený“ Bůh, kterého si uděláme „podle svého obrazu“, jak si to myslel Feuerbach, by byl zcela bezcenný, byl by to ten největší podvod, jaký si můžeme představit.

A pozvání skutečně přišli. Všichni slíbili, že dají stranou vzpomínky na dřívější nepřátelství a budou se věnovat pouze tomu, aby našli odpověď na tuto otázku: „Ve kterém náboženství je uctíván ten nejvíce žádaný Bůh?“ Všechno ostatní má být přenecháno Bohu, který jediný zná lidská srdce a může jimi pohnout.

Nejdříve mluvili představitelé nekřesťanských náboženství. Buddha se hned na začátku omluvil, že k tomuto tématu nemůže nic říct, že jeho náboženství sice dává rady na cestu osvětlení, že může také poukázat na cíl, ale o Bohu jako takovém nemůže říct vůbec nic. Nicméně prohlásil, že je to pro něho ctí, že byl přizván a že může naslouchat.

Pak dostal slovo hinduista. Mluvil nejdřív o těžkosti, jak má při tak velkém množství bohů hinduistického světa mluvit o jednom Bohu. Udělal, co jen mohl, ale nebyl schopen vysvětlit, co si hinduista skutečně mys-

Milostný příběh s Bohem

Křesťané mohou nabídnout světu něco, co většině jiných náboženství schází: fascinující příběh milujícího Boha. Jak obšťastňující může být toto poselství, objasňuje biskup Laun vyprávěním ve formě snu, ve kterém papež přijímá zástupce různých náboženství, aby jim vysvětlil svůj pohled...

lí o Bohu. To však shromážděným nebránilo, aby mu pozorně naslouchali.

Napětí vzrostlo, když k mikrofonu přistoupil muslimský imám a začal mluvit o Alláho-vi. Nejdříve zdůraznil, že Bůh je jediný, všemohoucí, spraved-

Biskup Andreas Laun

livý a milosrdný. Svá slova doložil citáty z Koránu. Bůh, řekl, sedí v nebi a dívá se na lidi a na to, co dělají. Po smrti se projeví především jako soudce, který dobré odmění mnoha radostmi v nebi, ale zlé a nevěřící potrestá pekelným ohněm. Nikdo však neví, jak tento soud bude vypadat, protože Alláh může rozhodnout, jak se mu zlíbí: všechno je předem určeno. Jen když začal mluvit o „pannách“, které údajně dá Bůh v nebi mučedníkům džíhádu, vznikl rozruch a tu a tam těžko potlačovaný smích, který se však záhy opět ztišil.

Pak přistoupil k řečnickému pultu rabí Josef: „My židé o Bohu nefilozofujeme. Všechno, co o Bohu říkáme, nevzniklo v našem myšlení, nýbrž v naší zkušenosti, kterou jsme s Bohem udělali během tisíciletí. Když mám tedy mluvit o Bohu, Svatém Izraele, nemohu to udělat jinak,

než že budu vyprávět náš dlouhý, nádherný příběh. Když Bůh stvořil člověka, stalo se první neštěstí. Tento první člověk chtěl být roven Bohu, a proto se dopustil i neposlušnosti. Výsledkem však nebyla blaženost, nýbrž největší ztráta: ono tak oblažující společenství s Bohem bylo zrušeno a lidé ztratili z očí toho, který byl přece jejich určen. Zůstala jim sice touha po Bohu, ale jejich úsilí najít skrytého Boha přinášelo jen hubené výsledky.

Když jsem došel k tomuto bodu, zde začíná můj vlastní příběh, příběh židů s Bohem, který vystoupil ze své skrytosti.

Naše svaté knihy vyprávějí o smlouvě, kterou Bůh uzavřel s člověkem a se všemi svými tvory. Znamení této smlouvy znáte všichni,“ řekl rabí a viděl, že se společnost směje: „Je to duha! Já vím, je možno ji fyzicky vysvětlit a žádný rozumný žid nepochybuje o tomto vysvětlení. Ale pro nás židy je od té doby duha něco víc než rozklad slunečních paprsků v kapkách vody. Je to zvláštní láskyplné znamení pro onu smlouvu, kterou Bůh uzavřel s námi lidmi. Zmíňuji se o této události, protože zde se poprvé v dějinách objevuje zmínka o smlouvě, kterou Bůh s námi uzavřel.

Ještě zřetelněji se ukázal Mojžíšovi, jednomu z největších v našich dějinách: Bůh se mu zjevil v tajemně hořícím keři a na otázku, kdo je, odpověděl: – Jsem ten, který jsem.“ Rabí opět přerušil svou řeč, protože vycítil u posluchačů nepochopení. „Prosím nedělejte si starosti, když příběhu skutečně nerozumíte. Nám židům se nevede jinak. Odpověď Boha v tomto pří-

TEREZIČKA A MANOPELLO

Ostatky sv. Terezie od Dítěte Ježíše a od Božské tváře připutují 2. listopadu do Manopella. Svěťice z Lisieux si zvolila své jméno, ačkoliv nevěděla ještě nic o božské tváři v Manopellu a jen velmi málo o Turinském plátně. Teprve sedm měsíců po její smrti byl poprvé zveřejněn senzační negativ, který odhalil krásu a důstojnost majestátní Kristovy tváře na Turinském plátně. Když byl papež Benedikt XVI. 1. září v Manopellu, zpíval při té příležitosti sbor seminaristů zhudebněnou báseň Terezičky z Lisieux „*Prière à la Sainte Face*“ – Modlitba k svaté Tváři.

MILINGO EXKOMUNIKOVÁN

Extravagantní biskup Milingo udělil v USA bez souhlasu Svatého stolce čtyřem ženatým kněžím svévolně biskupské svěcení. Podle církevního práva samotným tímto jednáním upadl do exkomunikace, kterou může zrušit jen Svatý stolec. Postižený však prohlásil, že si z exkomunikace nic nedělá a že by chtěl být biskupem s osobní prelaturou pro ženaté kněze. On sám hodlá žít ve Washingtonu se svou „manželkou“ Marií Sung z Koreje, se kterou ho před časem oddala sekta Moon.

běhu zní právě takto: Bůh zůstává tajemný.“

Rabí se podíval zkoumavě kolem a pokračoval: „Tento zážitek našeho vůdce Mojžíše s Bohem v hořícím keři stmelil náš lid, udělal z něho národ, jakým dodnes jsme, a od té doby prožil náš národ nejtěžší situace v Boží přítomnosti a s Boží pomocí. Na hoře Sinaj řekl totiž Bůh znovu a ještě naléhavěji: – Uzavírám s vámi smlouvu. Budu vaším Bohem a nikdy vás neopustím, vašim úkolem je zachovávat moje přikázání.“

Rabí se na chvíli odmlčel a zdálo se, že váhá, ale pak pokračoval: „Židé smlouvu s Bohem opakovaně porušili. To vás jistě neudivuje, ale obdivuhodné je něco jiného: Tentýž Bůh, který v době Noemově lidstvo kvůli hříchům takřka zničil, reagoval v našich dějinách zcela jinak: odpustil nám, a pokud jde o smlouvu, vždy ji opět obnovil a dokonce zlepšil! Přirovnal svou lásku k lásce ženicha k nevěstě a matky k dítěti.“

Rabí sáhl po Bibli a začal číst z proroka Ezechiela ono místo, na kterém se Bůh přirovnává k manželovi, který udělal všechno pro svou manželku, ale ona dala své dary jiným mužům a stýkala se s nimi. Rabí opět přiznal: „Ano, byli jsme nevěrní, mohli jsme jen oněmět, ale co udělal Bůh?“ A rabí četl: „Ale já Bůh budu myslet na svou smlouvu, protože jsem ji uzavřel v dnech tvé mladosti, a chci s tebou vstoupit do věčné smlouvy. – Protože jsme Boha takto zažili, věříme, že skutečně je takový a denně se modlíme: – Slyš, Izraeli! Jahve, náš Bůh, je jediný. Proto máš milovat svého Boha z celého srdce, z celé duše a ze vší síly. Tato slova, která ti dnes přikazují, máš zapsat do svého srdce“ (Dt 6,4–6).

Rabí udělal opět přestávku. Pak pokračoval: „Ještě něco: Naši proroci nám oznámili příchod muže, kterého pošle Bůh, Mesiáše, který nás vykoupí. Celá staletí čekají židé na něho, ale

do dnešního dne nepřišel.“ Rabí povzdechl a pak řekl: „Již dlouho se nestalo nic nového, ale my čekáme. Jednou Mesiáš přijde. Bůh je věrný.“ Rabí si utřel slzu, usmál se na televizní kameru a šel na své místo.

Jeden z organizátorů ohlásil přestávku. Všichni přítomní vyšli ven. Především rabínova řeč zanechala hluboký dojem a vyvolala intenzivní rozhovory.

Hovořili již všichni, jen papež scházel. Křesťané se totiž shodli na tom, že on bude jejich mluvčí. Když papež přistoupil k řečnickému pultu, nastalo veliké ticho.

„Milý bratr rabí Josef mi mluvil ze srdce. Jeho příběh je i náš příběh. My křesťané věříme všemu, co rabí Josef vyprávěl, a vidíme Boha přesně tak. Nicméně rabí Josef na závěr řekl, že stále ještě čeká na Mesiáše. On samozřejmě ví, co nyní řeknu, a nebude mi to mít za zlé.“

My křesťané totiž víme, jak tento fantastický Boží příběh dále pokračoval. Bůh dokončil svou smlouvu s námi zcela neočekávaným způsobem. Vzpomínáte si ještě, náš přítel rabí nám vyprávěl o Mesiáši, kterého Bůh slíbil poslat.“ Papež se na chvíli odmlčel a pak zesílil svůj hlas:

„Tento Mesiáš přišel. Překonal všechna naše nejmělejší přá-

ni. Byl to Boží Syn, pravý Bůh a pravý člověk, pro nás vtělená Láska a Milosrdenství.“ Pak pohlédl na rabína a dodal: „Rozumím našim židovským bratřím a sestřím, že tomu nechtějí uvěřit, rozumím také muslimům, proč je pro ně Ježíš jen prorok a předchůdce jejich Mohameda, rozumím každému, kdo toto poselství pokládá do slova a do písmene za neuvěřitelné.“

Ale nemohu než vyznat: Bůh není jen Jahve, ten, který je. Bůh je mnohem více: On přijal naše tělo, přebýval mezi námi, podrobil se našemu utrpení z nepředstavitelného milosrdenství s námi. Proč to udělal? Jak již řekl rabí Josef: Protože Bůh se nad námi smiloval, protože nás miluje. A to bylo současně dovršení smlouvy, jak to proroci oznámili.“

Mezi posluchači nastal rozruch a nebylo jasné, zda se nejedná o nevoli. Papež zvedl své paže a prohlásil: „Ještě jsem neskonal. Především bych vám všem chtěl říct: To, co jsem vám vyprávěl, je dílo Boží, nikoliv dílo nebo zásluha křesťanů. My se nepokládáme vůbec za nadřazené, my si nečiníme nárok, že jsme lepší než vy. Pohleďte, to nejdůležitější je, zda Bůh je skutečně tak milosrdný, zda skutečně sestoupil na zem, nebo ne. Skutečnost je: Ježíš

vyprávěl mnoho příběhů o Bohu a ty nekrásnější nám říkájí: Bůh je Milosrdný, nepředstavitelně Milosrdný.“

Uvažte toto: My židé a křesťané nespekulujeme vůbec o tom, jaký by Bůh mohl být z filozofického hlediska. Zažili jsme v něm příběh, příběh pokračuje a ústí do věčnosti. Skrze něho jsme poznali: Bůh je Láska.“

Papež se na chvíli odmlčel. Na velké obrazovce bylo možno vidět, jak hluboce byl dojatý. Pokračoval: „Prosím vás naposled o trpělivost. Bůh nejenže rád přebýval mezi námi, on udělal ještě něco: Před svou smrtí na kříži změnil židovský velikonocní svátek na nový svátek: Starý smysl: »osvobození a nový život v zaslíbené zemi« je v něm nadále obsažen, ale na vyšší, nikoliv politické úrovni. Nyní jde o osvobození od Boží vzdálenosti a o občanské právo na Boží království. Tímto svátkem slaví Bůh »novou a věčnou smlouvu«. Nazýváme to »Eucharistie« a v ní je Bůh mezi námi až do konce světa.“

A protože Bůh s námi uzavřel věčnou smlouvu, dá nám po smrti jiný život a jiné štěstí, on sám bude naše radost, není již bolestně skrytý jako nyní, nýbrž budeme s ním přebývat tváří v tvář. Vidíte, že konec našeho příběhu lásky s Bohem nemá žádný konec, nýbrž věčný začátek, štěstí lásky, štěstí z vědomí být milován, život v plnosti.

Vím, že vám to všechno musí připadat jako fantastický sen. Ale tento sen je skutečnost. Bůh je Láska, Láska k nám, a tato láska je jako všeobjímající, oblažující, nezrušitelná láska mezi mužem a ženou. Takový je náš Bůh.“

Z papežovy tváře vyzářovalo nadšení. Posluchači cítili, že jim přednesl své nejniternejší vyznání. V pohnutí mlčeli. Někteří měli v očích slzy a bylo slyšet slova: „Kéž by měl pravdu!“ ... „Jak by to bylo krásné, kdyby byla pravda to, co křesťané vyprávějí o Bohu!“

Z Vision 2000 - 5/2006

Výzvy fatimského poselství (76)

33.

VRCHOLEM PŘIKÁZÁNÍ JE LÁSKA

Prošli jsem jedno po druhém Boží přikázání, abychom viděli, jak je máme zachovávat. Viděli jsme, jak se jejich zachováním můžeme spasit a jak se jejich porušováním můžeme odsoudit.

A nemůžeme zde říci jako někteří lhotejní, cyničtí, málomyslní či sobečtí lidé: – To je moje věc!

Ale... jestliže celé nebe usiluje tě spasit, jak můžeš tvrdit, že tato záležitost spásy tvé duše se týká pouze tebe? Syn věčného Otce zemřel na kříži místo tebe a za tebe, a ty se nyní odevzdáváš peklu, které on již přemohl? Přestaň s tou nerozvážností, nebo si přivodíš věčnou smrt. Nebeský Otec tě nechce ztratit: jak na něho můžeš zapomínat, pohrdat jím a ničit ho v sobě? Bolest Otce, bolest tvého Otce tě nechává zcela lhotejným? Je-li tomu tak, jsi si jistý, že jsi ještě v království živých, a že jsi spíše nesestoupil jako živý do království mrtvých?

Velké je utrpení Boha pro hříchy lidí! Při svém zjevení v říjnu 1917 Naše Paní ukončila své poučení slovy: „*Neurážejte více Boha, našeho Pána, neboť je už velmi urážen.*“ A urážíme Boha, když přestupujeme jeho zákon, jeho přikázání.

Ale proč se Bůh cítí tak uražený hříchem proti jeho přikázáním? Boha samotného se hříchy vlastně nedotýká. Bůh je neustále tím, kým je: věčně šťastný, velký, mocný, nesmírný, pramen života a všeho dobrého. Avšak Bůh je láska a hříchem umenšujeme lásku: ne lásku Boha k nám, ale svou lásku k Bohu. Ve chvíli, kdy přestupujeme některý z jeho zákonů, přestáváme Boha milovat, otvíráme v lásce trhlinu. Jak může syn říci, že miluje svého otce, jestliže v jeho vlastním domě porušuje jeho příkazy, jeho

poučení, jeho dobrodiní a jeho laskavosti a pohrdá jimi? Může být – a je – synem rebelem, nikoliv však synem, který miluje svého otce.

Každá láska, je-li pravdivá, vyžaduje obět, vyžaduje sebezapornost, vyžaduje darování se a odevzdání. Bůh nás miloval od počátku. Stvořil nás k svému obrazu, dal nám účast na svém životě a své dary, jako jsou rozum, myšlení, moudrost, vůle a svoboda, a určil nás k věčnému životu. Všechna tato účast na jeho darech jak v řádu přirozeném, tak v řádu milosti, kterou nám dal, je ze strany Boží k nám sebedarováním, odevzdáním se, sebezjevením a sestoupením z lásky, aby nás povýšil, dal nám růst, zdokonalil nás a ztožnil se sebou.

Každý hřích je z naší strany trhlinou v lásce. Když nás Bůh

viděl padnout, vzplanula v něm velká láska k nám a soucit s námi; a v osobě svého Syna Ježíše Krista, kterého Otec poslal k naší spásě na svět, vydal sebe samého za naše výkupné. Bezedná propast božské lásky, kterou sv. Jan popisuje takto: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milostí a pravdy. (...) Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista* (Jan 1,14–17). A Ježíš vyhlásuje, že sestoupil z nebe, neboť taková byla vůle Otce, a že přišel, aby nás spasil a dal nám věčný život, který jsme ztratili hříchem: „*Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu, protože jsem sestoupil z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkří-*

sil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,37–40). Jak velice nás Otec miluje, vidíme z daru, který nám dal ve svém vlastním Synovi: *Neboť tak Bůh miloval svět, a dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu* (Jan 3,16–21).

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 18.00 – 24.00.
 - Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři
 - 11.45; 18.45 – Pohádka
 - Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše
- Podrobnosti na www.tvnoe.cz**

Ne 15. 10.: 8.02, 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Barca (d) 9.05 Prání 9.20 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá ze slavnostního otevření pobočky TV NOE v Proglase-Brno 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Film 20.05 Octava dies 20.35 Z mého života (f) 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (d) 22.55 Misijní magazín.

Po 16. 10.: 8.05, 20.55 Hitlerova kariéra (d) 8.35; 21.45 Na koberečku 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro Vita Mundi – setkání s hostem 19.30 Hledání (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čteme z křesť. periodik 21.25 Barca 23.00 Smyčková kvarteta – Antonia de Arriagy (k).

Út 17. 10.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen (d) 9.00, 18.30 Čteme z křesť. periodik 09.45, 21.30 Myanmar (d) 10.45 Atlas charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 20.05 Dobrý pastýř, Mezi obětavými rukama a srdcem (d) 21.05 Prání 22.30 Octava dies 23.00 Hledání.

St 18. 10.: 8.40, 21.35 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Mezi nebem a zemí 10.00, 22.55 Generální audience 11.15 Hitlerova kariéra (d) 18.05, 21.40 Libanonská mise (d) 18.15 Hledání (d) 19.20 Pro Vita Mundi – setkání s hostem 20.05 Poltón klub 21.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom 21.55 Noční univerzita.

Čt 19. 10.: 8.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Libanonská mise (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Prání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra-válečný dokument (d) 20.05, 23.20 Lumen (d) 20.35 Pro Vita Mundi – setkání s hostem 21.15 Octava dies 22.20 Myanmar (d).

Pá 20. 10.: 8.05, 22.30 Hledání (d) 8.30 Lumen (d) 9.10, 21.30 Dobrý pastýř, Mezi obětavými rukama a srdcem (d) 10.40 Na koberečku 10.55, 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Prání 11.15 Hitlerova kariéra-válečný dokument (d) 18.05 Křížová cesta 18.35 Libanonská mise (d) 19.30 Dětská televize 20.05 L'Orfeo baroque orchestra – J. S. Bach G. B. Telemann (k) 23.00 Noční univerzita.

So 21. 10.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Libanonská mise (d) 8.50 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Pohádka pro děti (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas charity 11.15 Lumen 18.02 Prání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra-válečný dokument (d) 20.05 Ratiboř – 700 let valašské dědiny + bonus (d) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita.

Ne 22. 10.: 8.02, 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Libanonská mise (d) 9.05 Prání 9.20 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 9.50 Pro Vita Mundi – Setkání s hostem 10.30 Mše svatá vrámci oslav Misijní neděle v ČR (celebruje P. Jiří Šlégr) 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Film pro děti 20.05 Octava dies 20.35 Film z Národního filmového archivu 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (d) 22.55 Dobrý pastýř, Mezi obětavými rukama a srdcem (d).

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

Tak je Ježíš Kristus zjevením Otcovy lásky; tato láska byla poslána na svět, aby se vylila do srdcí lidí a zapálila v nich oheň lásky, která v nich hoří a spaluje je pro dobro Božích dětí s cílem sjednotit je v jediném ideálu nadpřirozeného života, víry a lásky k tomu, který je stvořil a spasil. Bůh je láska, říká nám sv. Jan: *Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozenného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy* (1 Jan 4,8-10).

Jak vidíme, Bůh se nám dává z lásky; a tato láska, když vzplane v srdci, vše činí líbezným, vše činí sladkým, protože zhasí oheň zhoubných vášní a vyrovnává cestu svatosti, která spočívá v zachování Božího zákona z lásky. Tehdy se láska mezi člověkem a Bohem stává více intenzivnější, jejich spojení se upevňuje silnějšími a neporušitelnými pouty a tato láska se stává životem člověka. A veden tímto plamenem, odevzdává se celý Bohu a z lásky k Bohu bližnímu. Tehdy člověk touží předat druhým poklad milosti a štěstí, který má v sobě, chce jim vyrovnat cestu a pomáhat jít, aby se mohli radovat z téhož štěstí, které ho činí šťastným: z lásky.

To je nové přikázání, které Kristus přišel přinést na zem a jež bylo do té doby neznámé či zle vykládané: *Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy* (Jan 13,34). Kristus nás miloval a vydal za nás sebe na smrt; tak je Kristus vzorem naší čisté lásky, obětující se pro Boha a pro bratry a sestry; je vzorem naší odevzdanosti, našeho zasvěcení a naší věrnosti Bohu a bližnímu. Těmito slovy nemyslím jen na řeholníky a řeholnice, ale na všechny, protože křtem jsme všichni zasvěceni a oddáni nadpřirozenému životu z lásky k Bohu a bližnímu.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

ŘK farnost v Třebíči vyrábí **puzzle betléma** v těchto velikostech: 260 dílků, 41 x 29 cm, v sáčku s obrázkem, cena 150 Kč ● 480 dílků, 53 x 41 cm, v krabičce s potiskem, cena 250 Kč ● 912 dílků, 78 x 53 cm, v krabičce s potiskem, cena 350 Kč. ● Kromě toho vyrábí i další puzzle katedrál a kostelů (jen 260 dílků).

Objednávky je možné zasílat písemně: PUZZLE, ŘK farnost Třebíč-město, Martinské nám 87/20, 674 01 Třebíč; e-mailem: trebicmartin@volny.cz; i přes SMS: 728 133 220. Přehled puzzle najdete na našich stránkách: www.volny.cz/trebicmartin, kde najdete i formulář objednávky. Zboží zašleme do měsíce. Cena je uvedena včetně poštovného.

Liturgická čtení

Neděle 15. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 7,7-11
Ž 90(89),12-13.14-15.16-17
Odp.: 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)
2. čt.: Žid 4,12-13
Ev.: Mk 10,17-30
Slovo na den: *Uchem jehly.*

Pondělí 16. 10. – nez. pam. sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: svátek sv. Hedviky)

1. čt.: Gal 4,22-24.26-27.31-5,1
Ž 113(112),1-2.3-4.5a+6-7
Odp.: 2 (*Buď velebena Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 11,29-32
Slovo na den: *Jiné znamení dáno nebude.*

Úterý 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Gal 5,1-6
Ž 119(118),41.43.44.45.47.48
Odp.: 41a (*Ať se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)
Ev.: Lk 11,37-41
Slovo na den: *Dejte almužnu.*

Středa 18. 10. – svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9-17b
Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18
Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní,*

Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.)
Ev.: Lk 10,1-9
Slovo na den: *Poslal je před sebou.*

Čtvrtek 19. 10. – nez. pam. sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 1,1-10
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
Ev.: Lk 11,47-54
Slovo na den: *Číhali, aby ho mohli chytit za slovo.*

Pátek 20. 10. – ferie

1. čt.: Ef 1,11-14
Ž 33(32),1-2.4-5.12-13
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Lk 12,1-7
Slovo na den: *Co jste pošeptali do ucha, bude rozhlášeno ze střeš.*

Sobota 21. 10. – sobotní nez. pam. P. Marie

1. čt.: Ef 1,15-23
Ž 8,2-3a.4-5.6-7
Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)
Ev.: Lk 12,8-12
Slovo na den: *Duch Svatý vás poučí, co je třeba říci.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	15. 10.	16. 10.	17. 10.	18. 10.	19. 10.	20. 10.	21. 10.
Antifona	1136	1150	1708	1563	1197	1213	1666
Žalm	784	783	786	783	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1708	1673	1198	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1682	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1710	1682	1201	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1562	1563	1202	1218	1669
Prosby	1140	1155	1711	1683	1202	1218	1655
Záv. modlitba	721	1561	1562	1564	1565	1218	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	792	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1684	1206	1221	1236
Záv. modlitba	721	1159	1175	1564	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1714	1685	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1685	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1678	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1717	1686	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1563	1564	1211	721
Prosby	1135	1149	1165	1718	1686	1211	811
Záv. modlitba	721	721	1561	1562	1564	1565	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:
21. října, 4. listopadu, 11. listopadu, 2. prosince, 9. prosince, 16. prosince.

ZE STARŠÍCH TITULŮ

DUŠE V OČISTCI: CO JSEM S NIMI PROŽILA

Marie Simmaová

Autorka, německá mystička 20. století, pomáhala duším v očistci už od dětství tím, že se za ně modlila a obětovala odpustky. Od roku 1940 se na ni začaly obracet duše s prosbou o pomoc. Na svátek Všech svatých r. 1953 začala pomáhat duším v očistci smírným utrpením. Kniha hovoří o všem, co se Marie Simmaová od duší v očistci dověděla o současné době, a o tom, co viděla v nejtěžších chvílích utrpení pro své poučeni i útěchu. Druhé, opravené vydání.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., A5, 84 stran, 64 Kč*

ho mimotělesném setkání s dalšími nefyzickými bytostmi, o jeho cestě skrze různé dimenze času a prostoru a nakonec o jeho transformujícím setkání se Světlem světa, Synem Božím... Jde o jeden z nejpodivuhodnějších popisů posmrtného života, života na „druhé straně“. Ritchie se později stal lékařem a v praxi používal své poznání. Předmluvu ke knize napsal Dr. Raymond A. Moody Jr., autor knihy Život po životě.

*Poznání – Václav Lukeš,
váz., 114x167 mm, 170 stran, 158 Kč*

HOSTINA BERÁNKOVA

Scott Hahn

Kniha amerického teologa a biblisty představuje knihu Zjevení svatého apoštola Jana jako mystické zobrazení naplnění času, které se odráží i ve slavení eucharistie. Mše svatá se tak stává klíčem k porozumění knihy Zjevení, což si uvědomovali už církevní otcové a mluví o tom také II. vatikánský koncil i Katechismus katolické církve. Autor zde pomáhá čtenáři nejen najít si svou cestu ke knize Zjevení, ale rovněž objevit celou řadu důležitých rozměrů mše svaté, na které často zapomínáme nebo si je ani neuvědomujeme.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 184 stran, 169 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NÁVRAT ZE ZÍTRKA

George G. Ritchie, M.D. – Elizabeth Sherrillová

George Ritchie zemřel ve vojenské nemocnici za 2. světové války ve svých dvaceti letech. O devět minut později se vrátil do života. Co se mu během těchto minut přihodilo, bylo tak přesvědčivé, že to změnilo jeho život navždy. Kniha vypráví o je-

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + I

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.